CAROLYN ROS

Alfa Omega Publishing
Publicată în original în limba engleză sub titlul: *Broken Dreams, FulfUled Promises*
Copyright © 2006 Carolyn Ros
Tradusă din limba engleză şi publicată cu permisiune. Versetele sunt luate din traducerea Cornilescu ale Bibliei.
Traducere: Valerica Dodan Corectură: Cristina Puşcaş Tehnoredactare: Nataşa Fabry Prelucrare grafică: Andreea Bădiţă
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROS, CAROLYN
Vise năruite, promisiuni împlinite / Carolyn Ros ; trad.: Valerica Dodan. - Timişoara : Alfa Omega Publishing, 2009
ISBN 978-973-1734-12-5
I. Dodan, Valerica (trad.)
821.111-97=135.1_____
Versiunea in limba română:
VISE NĂRUITE, PROMISIUNI ÎMPLINITE
Copyright © 2009 Alfa Omega Publishing
Editura: Alfa Omega Publishing
CP 1141, OP 8, Timişoara - 300890, România
TeVFax: +(40)-256-248 912
E-mail: editura@alfanet.ro
Comenzi on-line: www.libraria-crestina.ro
ISBN: 978-973-1734-12-5
2
VISE NĂRUITE, PROMISIUNI ÎMPLINITE
'Odată ce iei în mână această carte, sunt sigur că îţi va fi greu să o laşi din mână, cum s-a întâmplat şi în cazul meu. Istorisirea lui Carolyn şi a lui Johan nu este doar plină de realitate, frumos relatată şi care te constrânge, ci te face să te smereşti adânc. Deţine o bogăţie de lecţii pe care le poţi învăţa din drumul lor şi din exemplul oferit de fermitatea lor în a se supune, încrede şi sluji Domnului. Mărturia depusă de ei, privitoare Ia faptul că cei ce se încred în Domnul nu vor fi daţi de ruşine, indiferent cât de greu ar fi, este inspirativă!'
Mike Pilavachi, Soul Survivor
'Durerea este ceva ce noi, ca şi creştini, rareori aducem în dicuţie, dar această uimitoare istorisire a unei familii care, umblând cu prietenul lor Isus în mijlocul durerii şi greutăţilor, trebuie citită de noi toţi. Citirea acestei cărţi îţi va schimba perspectiva asupra vieţii.'
Laurence Singlehurst, YWAM/ Cell UK Ministries

Cuprins

Lui Johan,
soţul meu cel drag şi puternic, îţi mulţumesc că nu ai renunţat la speranţă.

Mulţumiri 6
Cuvânt înainte de Floyd McClung 7 Cuvânt înainte de Gerard Kelly 8 Prefaţă 9
1 Credinţa 13
2 Confruntarea cu teama 19
3 Eternitatea 27
4 Credincioşia 35
5 Confruntarea cu durerea 41
6 Rugăciune neîncetată 49
7 Rugăciune strategică 53

8 Cântând adevărul 57
9 Hrănindu-mă din adevăr 63
10 Dăruieşte ceea ce ai 73
11 Speranţa 79
12 Confruntarea cu dezamăgirea 87
13 Perseverenţa 93
14 Ospitalitate 99
15 Onorare 107
16 Iertarea 113
17 încrederea 119
18 Credincioşia lui Dumnezeu 125 *Epilog 127*

Mulţumiri

Mulţumim tuturor peregrinilor, care ne-au însoţit în drumul nostru, pe o perioadă mai lungă sau scurtă de timp — vieţile noastre nu ar fi fost la fel fără voi.
Mulţumim multitudinii de prieteni, care şi-au pus timp deoparte pentru a citi primele variante neşlefuite ale cărţii. Capacitatea de înţelegere şi comentariile dumneavoastră, mi-au oferit puterea necesară pentru a continua.
Mulţumim celor două femei speciale, meştere în 'arta cuvântului'. îi mulţumesc în special Christinei Terrasson şi fiicei mele Roechama, pentru multele ore de muncă depuse pentru a transforma acest manuscris într-o carte. Deşi contribuţia lor nu este vizibilă cititorului, autoarea ştie că această carte este mai bună datorită lor, şi speră că şi ele sunt conştiente de acest lucru.
Cu adâncă recunoştinţă, doresc să mulţumesc familiei mele pentru încurajările oferite în a scrie această carte, încă cu mult înainte de a fi scris vreun rând. Amabilitatea, dragostea şi rugăciunile voastre m-au susţinut. Vă mulţumesc pentru că mă iubiţi atât de mult.

Cuvânt înainte

Fiecare viaţă este o poveste.
Povestea pe care o vei citi este diferită de oricare alta cu care te-ai întâlnit vreodată. Este plină de pasiune şi de durere, de har şi slavă. Pot afirma cu uşurinţă aceste cuvinte, întrucât călătoria Carolynei şi a lui Johan este atât de remarcabilă, încât cu greu am putea găsi cuvinte pentru a o descrie.
în centrul acestei relatări, de fapt pe tot cuprinsul cărţii, puteţi vedea mâna Creatorului intervenind, însă fără a întrerupe, călătorind cu ei, dându-le putere, dar fără a-i priva de a cunoaşte taina şi descoperirea prezenţei Lui cu ei.
După doar câteva pagini, vei fi furat de uimitoarea călătorie a acestei familii. Deschide-ţi inima, deoarece eşti pe puctul de a-L vedea pe Dumnzeu lucrând în vieţi plăpânde, credincioase. Johan a trecut print-o adâncă durere, însă harul pe care el şi Carolyn l-au descoperit împreună, datorită dorinţei lor de a umbla prin credinţă şi nu prin vedere, este incredibil.
Adevărurile de aici sunt aplicabile fiecărei persoane. Te rog să nu te laşi doar purtat în drama vieţii lor, ci să descoperi adevărurile împletite în pânza relatării lor.
Sper că, asemenea mie, vei avea ochi deschişi pentru a vedea.
Floyd McClung

Cuvânt înainte

Există doar câteva familii în diferite locuri din lume în a căror casă m-am considerat întotdeauna mult privilegiat să pot intra. Familia lui Johan şi Carolyn este una dintre acestea. Aceşti oameni amabili, iubitori, rugativi, au creat împreună cu copii lor, pe strada Romeinsarmsteeg, chiar în centrul oraşului Amsterdam, un loc de pace adâncă într-un oraş plin de provocări.
Vise năruite, Promisiuni împlinite vă vor spune care a fost preţul acestei stări de pace. Este o remarcabilă relatare a puterii credinţei în faţa opoziţiei şi a certitudinii promisiunilor lui Dumnezeu. Dacă te-ai întrebat vreodată de ce îngăduie Dumnezeu necazuri în vieţile noastre, şi dacă există ceva răscumpărător în tragediile care vin peste noi, citeşte această carte. în momentul în care am ajuns la, 'stâlpii' vieţii de credinţă din zilele noastre pe care Carolyn i-a sugerat, am fost adânc mişcat. Carolyn şi Johan L-au urmat pe Dumnezeul care conferă frumseţe în loc de cenuşă şi ungerea bucuriei în locul unui duh zdrobit: toate aceste lucruri le vei găsi aici, ţesând aceste pagini cu aurul harului.

Gerard Kelly

Prefaţă

Te-ai gândit vreodată cum ar fi să ţi se şteargă lacrimile vărsate? Ţi-a trecut vreodată prin minte cum ar arăta viaţa ta, atunci când rănile adânci, insuportabile, prăpăstioase ale trecutului, au devenit doar slabe cicatrici datorită vindecării produse?

Te invit într-o călătorie; un pelerinaj al inimii. Pe parcursul acestui drum ni s-au alăturat multe vieţi; unele pentru scurt timp, altele pentru mulţi ani, însă fiecare dintre ele a contribuit la alcătuirea acestei istorisiri.

Aceasta nu este o relatare care decurge lin către un punct climax, de jos în sus, şi care se sfârşeşte plăcut. Este relatarea unei zdrobiri; sănătate, tinereţe şi viaţă sfărâmate în bucăţi. Este relatarea unei speranţe împotriva oricărei speranţe; a lacrimilor şi durerii, a îndoielii şi fricii, a descoperirii de noi orizonturi.

Aceşti pelegrini nu sunt cu nimic deosebiţi. Sunt un cuplu tânăr obişnuit, cu multe vise, un destin şi o chemare. Au dorit să schimbe ceva în această lume. Deciziile pe care au trebuit să le ia, par extrem de minore şi nesemnificative. Totuşi, timpul - da, acest dar preţios numit timp — le va arăta, că ceea ce pare mic şi nesemnificativ, are implicaţii majore.

Viaţa trebuie trăită cu fiecare suflare. Deciziile se iau una câte una. Sunteţi invitaţi să veniţi pentru a fi parte în călătoria lor.

Carolyn Ros

10

Cheamă-Mă, şi-ţi voi răspunde;
şi îţi voi vesti lucruri mari, lucruri ascunse, pe cari nu le cunoşti.
(Ieremia 33:3)

11

Credinţa

Portretul de familie din rama frumos aurită căzu de pe dormeza din spital, sfărâmându-se de podea. Bucăţi de sticlă se împrăştiară în toate direcţiile. încercasem să o prind în cădere, dar imi alunecă printre degete. Cioburi de sticlă stăteau risipite la picioarele mele, părând să reflecte, într-un mod mult prea usturător, viaţa mea din acel moment.

Stăteam la terapie intensivă. Soţul meu îmi părea de neatins, deşi stătea întins într-un pat alb, steril, doar la câţiva centimetri depărtare de mine. în timp ce mă uitam la cioburile de sticlă ale ramei, gândurile începuseră să-mi rătăcească în trecut.

*** * ***

Viaţa deţinuse atât de multe promisiuni şi vise. Amândoi ne dedicaserăm vieţile pentru a-L sluji pe Dumnezeu încă de când eram adolescenţi. Ne cunoscuserăm pe când eram tineri, şi pe parcursul prieteniei, perioadei de curtare, logodnei şi căsătoriei, singura noastră dorinţă era să-L slujim pe Domnul prin a pregăti şi consilia tânăra generaţie.

Ni se oferiseră diferite oportunităţi pentru a împlini acea dorinţă. Ne-am căsătorit în Japonia, unde am predat timp de doi ani studenţilor unei şcoli de limbi. De aici, ne-am mutat în ţara natală a lui Johan, Olanda, pentru a sluji într-un mediu dur şi zgomotos al unui centru de reabilitare pentru dependenţii de droguri. După doi ani, după ce preluasem conducerea unei lucrări cu tinerii la o biserică olandeză în curs de dezvoltare, ne-am confruntat cu o nouă provocare. Simţisem că acesta era locul potrivit pentru noi. Ne găsiserăm nişa în viaţă sau, cel puţin aşa credeam.

Avuseserăm partea noastră de încercări pe parcursul călătoriei noastre. Una dintre primele şi cele mai grele încercări întâmpinate, a fost chiar în timpul primului an de căsnicie, pe când locuiam încă în

Japonia, când fiul nostru Jozua avea doar şase luni. Am observat deodată nişte răni mici pe mâinile şi picioarele lui. Ca şi noi părinţi, nu eram foarte îngrijoraţi; probabil era ceva normal! Din fericire, aveam atunci programare pentru un control periodic la doctor.

Controlul era programat după-amiaza devreme, şi deoarece Johan era la lucru, m-am dus singură la spital. Nu eram tocmai pregătită pentru răspunsul doctorului japonez. După doar o scurtă privire aruncată fiului nostru, brusc, începuse să vorbească repede. Nu vorbea bine limba engleză, dar am

înţeles cuvîntul 'hemofilie'. L-au dus pe Jozua repede la laborator, testele arătând că avea doar 12 la sută factor de coagulare în sânge şi că manifesta sângerări interne. Până la efectuarea testelor propriu-zise, doctorul a descoperit deja sângerări în cerul gurii. Se afla în pericol de moarte.
Inima mi se înmuie. Am intrat în panică. Johan mi s-a alăturat cât a putut de repede. Cum era posibil ca fiul nostru cel drag să moară? Din punctul nostru de vedere, îl dedicaserăm deja Domnului şi ne rugam zilnic ca binecuvântarea Domnului să fie peste viaţa lui. Cum era posibil ca lucrurile să se sfârşească astfel?
Datorită sângerărilor cerului gurii, doctorii ne-au sfătuit să-1 internăm pe Jozua în spital. Au făcut apel la banca internaţională de sânge, pentru a primi sânge pentru efectuarea unei transfuzii, deoarece Jozua deţinea un tip rar de sânge, care nu era disponibil în Japonia. Ni s-a spus că plasma sangvină putea ajunge doar în câteva zile.
Ni s-a permis să stăm în spital, deşi fiul nostru era într-o secţiune separată, unde erau 24 de pătuţuri. Toţi aceşti bebeluşi sufereau de un defect grav de la naştere. Mergeam din trei în trei ore în secţie pentru a-1 hrăni. După ce împingeam uşile duble grele, pentru a intra în secţie, nu mă puteam opri din plâns. Plângeam nu doar pentru băieţelul meu cel scump, ci pentru toate celelalte ghemotoace de viaţă, care se născuseră în trupuri atât de frânte.
în secţie erau multe asistente, care îi consultau pe micuţii aflaţi sub grija lor. Lumina fluorescentă îmbinată cu vocile lor şoptite şi planşetele bebeluşilor făceau din acest loc, care ar fi trebuit să reprezinte dragostea şi grija, un loc rece şi neprimitor. Puteam privi printr-o fereastră într-o altă parte a secţiei. Bebeluşii de acolo aveau defecte mai grave decât cei din secţia unde se afla fiul meu. Vederea luminilor, ce clipeau, ale aparatelor conectate la incubatoare, mă înfiora. Cum ar putea Dumnezeu să răscumpere în vreun fel această situaţie? Luptându-mă să rămân tare, am simţit o stare de apăsare grea, asemenea
14
unui nor gros de fum ucigător, ce defăima aerul pe care încercam să-1 respir.
La sfârşitul acestei prime zile eram amândoi epuizaţi, deoarece stătuserăm lângă pătuţul lui Jozua puţin mai mult înainte de a ne lua rămas bun pentru a merge la culcare. Cum puteam continua? Trecuse doar o zi, dar toate rezervele noastre păreau că se sfârşiseră deja. în timp ce meditam la aceste lucruri, cuvîntul 'renunţare' îmi tresări în inimă. Cum aş putea renunţa la fiul meu, când îmi doream cu atâta disperare să-1 am, să-i fiu mamă, să-1 văd crescînd? O agonie adâncă îmi cuprinsese sufletul în faţa situaţiei ce părea lipsită de speranţă.
Cum puteam renunţa la el când el întruchipa atât de mult speranţa şi realizarea viselor noastre? Soţul meu avea doar trei ani cînd tatăl său murise. Devenind tată la rândul său, reprezenta un aşa de puternic canal al vindecării pentru el.
Cum puteam pur şi simplu să renunţăm?
îl primiserăm pe Jozua din mâna Domnului plini de recunoştinţă, aşadar, eram conştienţi de faptul că el îi aparţine Lui şi nu nouă. Acum însă, el stătea aici, într-unui dintre cele 24 de cămeruţe ale secţiei cu unghiuri ascuţite. Aceşti bebeluşi semănau mai mult cu fluturi destinaţi să pătrundă în veşnicie înainte de a fi avut vreo şansă să-şi întindă aripile pentru a zbura. Cu obrajii scăldaţi în lacrimi, ne-am aplecat asupra pătatului fiului nostru pentru a ne ruga.
'Isuse, el iţi aparţine Ţie. Mai întâi şi mai presus de toate, el este al Tău. L-am dorit atât de mult. Am dorit atât de mult să-l vedem crescând, pentru a descoperi planul pe care îl ai pentru el. Am dorit să-l vedem căsătorindu-se şi să-şi cunoască copii, dar renunţăm la drepturile noastre asupra lui. Mai întâi şi mai presus de toate, el este al Tău. îţi mulţumesc pentru timpul în care ni l-ai lăsat să ne bucurăm de el. îţi mulţumesc pentru că ne-ai permis să-i auzim prima suflare de viaţă. îţi mulţumesc pentru măreţul privilegiu de a co-crea cu Tine pentru această nouă viaţă. Chiar şi acum, viaţa lui nu a fost trăită fără rost. Prin naşterea lui, am putut să vedem puţin mai mult din strălucirea şi bucuria Ta. îţi mulţumesc că ne-ai îngăduit să-l iubim. îţi mulţumesc pentru că ne-ai învăţat să visăm dincolo de noi înşine. îţi mulţumesc pentru miracolul extraordinar de a vedea o nouă viaţă. Dar mai întâi şi mai presus de toate, el este al Tău.'
După ce ne-am descărcat inimile şi am vărsat toate lacrimile pe care am fi putut să le vărsăm vreodată pentru fiul nostru, ne-am târât înapoi în camera de oaspeţi din spital pentru a ne petrece noaptea acolo.
15
Am dormit adânc, dar amândoi ne-am trezit în mijlocul nopţii cu un sentiment adînc al urgenţei. Ne-am uitat unul la celălalt pentru a exprima ceea ce ne trezise: 'Trebuie să ne rugăm pentru vindecarea

fiului nostru.'
Deşi credeam în vindecare şi în faptul că Dumnezeu poate face orice în mod teoretic, nu ştiam cum să ne rugăm specific pentru ca sângele fiului nostru să fie restaurat la un factor de coagulare normal. Există o rugăciune care pătrunde dincolo de cuvinte; un strigăt al inimii căruia îi trebuie doar câteva cuvinte pentru a-şi atinge ţinta. Nu puteam rosti o rugăciune mai lungă sau mai complicată decât 'Doamne, ajută!'
în urma apelului către Cel care ţine eternitatea în mâinile Lui, se născu speranţa. In adâncul inimii, ştiam că se întâmplă ceva. Experimentam un sentiment de aşteptare triumfătoare a destinului care se rescria.
Aproape am alergat în secţie următoarea dată cînd trebuia să-1 hrănesc pe fiul nostru. Iniţial, nici un semn exterior de îmbunătăţire sau schimbare a stării lui nu era vizibil, dar nu mai apăruseră noi răni. La a doua sau a treia alăptare, rănile căpătaseră deja o umbră de galben, un minunat semn al unei vindecări normale.
Intr-un interval de 48 ore, toate testele au fost repetate. De această dată, doctorul care ieşi din laborator, era cel care se afla într-o stare de şoc. Rezultatele testelor arătau un factor de coagulare de sută la sută. Cu lacrimi de bucurie prelingându-ni-se pe obraji, i-am împărtăşit că ne rugaserăm Dumnezeului Bibliei. Acela a fost momentul în care semnificaţia numelui fiului nostru ne-a pătruns în inimi, deoarece Jozua înseamnă 'salvarea vine de la Domnul'.
*** * ***
Datorită acestei experienţe a intervenţiei directe a lui Dumnezeu, prezentul părea să ofere un oarecare viitor şi speranţă. Dumnezeu ne vindecase fiul. Aceasta era un fel de piatră de temelie a credinţei în vieţile noastre. El înfăptuise deja acest lucru în trecut. El putea să lucreze din nou.
Oare aceste întâlniri cu supranaturalul nu veniseră ca şi încurajări pentru a crede în ceea ce este imposibil?
16
Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morţii,
nu mă tem de nici un rău, căci Tu eşti cu mine.
Toiagul şi nuiaua Ta mă mângâie.
(Psalm 23:4)
17
Confruntarea cu teama
în timp ce stăteam lângă patul lui Johan, imi era greu să mă opun temerilor şi să mă agăţ de promisiunile pe care Dumnezeu mi le făcuse în trecut. Privindu-1 pe soţul meu, care nu era încă pe deplin conştient după 13 zile de comă produsă de anastezice, mă luptam pentru a înţelege şi a-mi păstra speranţa. Cum aş fi putut să-mi imaginez viitorul fără el? îndrăzneam eu să privesc prezentul cu el în această stare? Mi-am amintit ultimele două luni ce au condus la acest moment.
*** * ***
Locuiam în Soest, un orăşel olandez, într-o casă cu trei etaje, tipică acelui oraş, având o mică grădină în faţa casei, şi o alta în spatele ei. Duceam o viaţă foarte activă, având trei copii. Johan, soţul meu, fusese o persoană puternică şi sănătoasă, care suferise doar rareori de o mică răceală.
într-o dimineaţă devreme, pe când Johan venise la micul dejun, am observat că ochiul stâng îi era doar pe jumătate deschis, părând să nu deţină nici un fel de control asupra muşchiului ochiului. Deşi în acel moment nu avea dureri prea mari, am ştiut că ceva era rău, cu adevărat rău. Panica, presimţământul unui dezastru, un abis adînc de sentimente insuportabile imi inundară sufletul. Multe întrebări fără răspuns inii fulgerau prin minte. Care ar putea fi cauza acestei paralizii a ochiului?
L-am programat pe Johan pentru o vizită la doctorul de familie, care 1-a trimis neîntârziat la un spital din apropiere pentru efectuarea mai multor teste. Rezultatele testelor, arătau necesitatea mai multor analize de specialitate. în două săptămâni, a fost posibilă o programare la Spitalul Academic, pentru efectuarea unei tomografii. în. urma acesteia, s-a descoperit o tumoare, care făcea presiuni asupra nervului optic din emisfera stângă a creierului, chiar deasupra coloanei spinale.
18
19

Diagnosticul iniţial indica că aceasta era neoperabilă, fiindu-i date doar două sau trei luni de trăit. Fusesem cuprinsă de o teamă de neimaginat. Cum se putea întâmpla aşa ceva? De ce? Nu-L iubiserăm noi pe Dumnezeu şi-L slujiserăm prin vieţile noastre? Nu trăiserăm noi o viaţă condusă de scopuri? Nu-L căutaserăm noi pe Dumnezeu în greutăţile întâmpinate şi nu încercaserăm noi să-L onorăm, prin tot ceea ce făceam?
Atunci când sosise timpul pentru a ne reînoi viza pentru Japonia, ne rugaserăm lui Dumnezeu, cerându-i călăuzire pentru vieţile noastre. Faptul că Johan era olandez, cu rădăcini scoţiene, iar eu americancă, cu rădăcini norvegiene, ce locuiam acum în Japonia, ne oferea o diversitate de opţiuni. Totuşi, noi credeam că Dumnezeu avea să ne spună unde dorea să ne folosească. In timp ce ne rugam, am avut impresia că trebuia să venim în Olanda. Domnul ne-a promis că avea să-Şi reverse Duhul Său peste această naţiune şi peste tot continentul european. El ne-a spus că dorea să ne pregătească pentru această revărsare.
în timp ce ne gîndeam la aceste lucruri, diferiţi oameni au început să ne dea versete biblice, care confirmau ceea ce simţiserăm în inimile noastre. In acelaşi timp, o trezire spirituală avea loc în Timorul de Est. Auziserăm de ea datorită părinţilor mei, care lucrau cu o organizaţie misionară internaţională în Japonia, organizaţie ce deţinea misionari în toată zona Pacificului. Mărturiile din acea regiune, precum şi numeroasele cărţi citite despre diferiţi mari lideri ai credinţei şi trezirile conduse prin ei, ne încurajau mult. Credeam că Dumnezeu putea să facă lucrurile promise. Când am ajuns în Olanda, după un timp de câteva luni petrecut cu familia mea în State, am aflat că mai erau alţi oameni, care au primit aceleaşi lucruri de la Domnul. Acest lucru ne-a umplut de entuziasm şi ne-a dăruit un scop clar.
Cum era posibil ca moartea să se potrivească în această ecuaţie? I-am amintit Domnului de credincioşia Sa în viaţa fiului nostru Jozua. I-am cerut să-1 vindece pe Johan pentru a ne putea continua viaţa. Cu siguranţă credeam în miracole. Nu experimentaserăm noi deja un miracol în trecut? *'Doamne, Te rog doar să mai faci încă un miracol pentru noi.*'
Eram siguri că era doar o chestiune de timp înainte ca toate acestea să se termine şi ca lucrurile să revină la normal. Dar Domnul rămânea tăcut. După o perioadă de tăcere, în agonia sufletului meu, acestea au fost singurele cuvinte pe care le-am auzit: *'Aşa este viaţa.*

20

Vreau să te învăţ prin aceste lucruri; stai foarte aproape de Mine. Chiar dacă ar fi să treci prin valea umbrei morţii, nu te vei teme de nici un rău...'
Nu doream să aud mai mult. Nu, nu putea să fie adevărat că Domnul dorea să ne conducă prin *acea* vale. Trebuie să fi auzit greşit, pentru că Dumnezeu este un Dumnezeu al dragostei, nu-i aşa? Ce se găsea în acea vale pe care Dumnezeu nu ne putea învăţa pe vârful muntelui? Iubesc munţii, aşa că această imagistică imi vorbea foarte mult. *'Dar nu valea, Doamne.'*
Singurele Lui cuvinte erau, 'Stai aproape de Mine.'
Acesta era începutul unei călătorii în adâncul sufletului meu, în care am învăţat ce înseamnă să stau aproape de Domnul în ciuda fricii, spaimei şi a răului iminent.
în acest timp, s-a întâmplat ceva neobişnuit care a ajuns să fie o sursă de mare încurajare pentru zilele ce ne stăteau în faţă. Cu o noapte înainte de a merge la spital, Domnul însuşi i-a dăruit lui Johan o experienţă de o importanţă crucială. Se trezise cu o durere puternică de cap. Durerea era atât de mare încât Johan crezuse că nu va supravieţui. L-a chemat pe Domnul în ajutor. Undeva, între somn şi stare de veghe, Johan a avut viziunea unei furtuni. Se afla undeva, într-o barcă mică, de unde-L recunoscu pe Isus dormind la cârmă. Deşi puterea vântului era înfricoşătoare, în viziunea sa, Johan decisese să nu-L trezească pe Isus, ci să se întoarcă la cârmă pentru a sta alături de Isus. După ce se aşează acolo, îl simţi pe Isus întinzându-Şi braţul pentru a-L trage aproape de El. Furtuna continuă cu putere, dar Johan se trezi simţind o stare de pace supranaturală înlăuntrul său, care nu putea avea altă explicaţie decât faptul că stătuse în prezenţa Singurei fiinţe care poate calma furtuna.
în această perioadă de incertitudine cu privire la faptul dacă Johan putea fi operat sau nu, am avut discuţii importante de la inimă la inimă cu el. Doctorii ne spuseseră să ne facem planurile de înmormântare, deoarece nu se ştia sigur cât timp mai avea de trăit. Nu se găsise încă nici un doctor care să îndrăznească să facă o operaţie atât de riscantă. Pe zi ce trecea, gravitatea situaţiei era din ce în ce mai evidentă.
Pe la mijlocul lunii februarie, s-a găsit un neuro-chirurg care dorea să-1 opereze, însă fără a ne oferi vreo garanţie că Johan va supravieţui procesului.

21
De-abia puteam face faţă gândului că era posibil ca soţul meu cel mult iubit şi dorit, avea să nu mai fie alături de mine la bătrâneţe. Deţineam încă atât de multe promisiuni neîmplinite pentru vieţile noastre. Unde era trezirea despre care ni se spusese că se apropie şi în care aveam să fim parte? Ce se întâmpla cu celelalte promisiuni pe care le aşteptam?
Ne-au trebuit aproape cinci ani de la naşterea lui Jozua până să putem avea următorul copil. în tot acest timp de infertilitate, în care am efectuat nenumărate teste de fertilitate, Domnul mi-a dat o viziune privitoare la familia noastră, în care aveam trei fii şi o fiică. în cele din urmă, după ce a fost descoperită şi tratată cauza problemei, s-a născut fiica noastră Roechama. Fără nici o îndoială, ea era o fiică a destinului. Numele ei înseamnă 'Dumnezeu va avea milă'. După un an şi jumătate am fost binecuvântaţi cu cel de al doilea fiu, pe nume Judah. Numele lui înseamnă, 'Domnul să fie lăudat'. Naşterea lui ne-a adus multă bucurie. Dar, unde era cel de-al patrulea copil promis?
în seara de dinaintea operaţiei, au venit la patul lui Johan diferiţi lideri spirituli din ţară pentru a se ruga pentru el. Aveam sentimentul că ceva semnificativ urma să se întâmple. Nu puteam să mă opresc din a mă gândi la ce miracol sau minune avea să se producă pentru a ne scoate din aceste circumstanţe şi a ne readuce viaţa activă şi roditoare.
Johan fusese pastor de tineret la un grup de adolescenţi şi tineri dinamici entuziaşti. De asemenea, fusese şi decanul unei şcoli biblice, precum şi conducătorul unui grup mic din biserică. înainte de a urma cursurile unei şcoli biblice, studiase pentru a fi inginer hidraulic şi urmase programul unui antrenament de comando olandez (echivalentul marinei americane sau a celei britanice). Acestea erau toate poziţii de conducere, care cereau foarte multă energie, şi care îl făcuseră să devină foarte cunoscut. Ca şi soţie, imi era foarte comfortabil să cresc la umbra acestui stejar puternic. Se părea că aveam să conţinu în acest fel pentur totdeauna.
De ce trebuia să privim moartea în faţă, imagine care clătina fiecare aspect nerezolvat din interiorul meu?
Pe data de 22 februarie, a avut loc o operaţie foarte complicată, care a durat cinci ore. Pentru a fi posibilă îndepărtarea tumorii adânci, era necesar să fie deschisă o mare porţiune din craniul lui Johan. A fost tăiată o parte din creier dar nu s-a găsit nimic malign. Când neurochirurgul care a efectuat operaţia, m-a sunat pentru a-mi da acest raport,
mi-a spus că se aştepta ca Johan să-şi redobândească conştiinţa până în următoarea zi.
Următoarea zi, Johan intră în comă. Respiraţia i se îngreunase şi în decurs de câteva ore viaţa îi era susţinută de aparate pentru a face faţă pneumoniei, care începuse să-i umple plămânii.
Până în cea de-a patra zi, respiraţia lui Johan devenise extrem de grea. I-au tuns o parte din barbă şi din părul său ondulat, pentru a-i introduce mai multe tuburi. în timpul orelor de vizită, pe când eram alături de el la terapie intensivă, a început să manifeste spasme. Şocuri violente, asemenea unor cutremure crude au făcut ca patul său şi aparatele ce-i susţineau viaţa să se rostogolească pe podeaua camei din departamentul de terape intensivă. în timp ce toate lucrurile din cameră se mişcau, personalul medical de serviciu intră în panică. Deşi Johan era în comă, i se administraseră sedative dar fără nici un efect. După o scurtă discuţie, doctorul care-1 supraveghea 1-a chemat pe anestezist pentru a-1 induce pe Johan într-un somn mai adând, pentru a preveni astfel ruperea inciziei. Suferise deja o traumă majoră la creier şi credeau că rana se va vindeca mai uşor în acest fel.
* * *
M-am trezit azvârlită din nou în realitate. Johan făcu semne că vrea apă. Am fost foarte bucuroasă să primesc acest semn de viaţă. Eram sigură acum că ieşise din acea vale. în câteva săptămâni avea să fie din nou normal.
Privind apoi adânc în ochii săi de un albastru deschis, mi se făcu rău. Scânteierea de recunoaştere, acea strălucire de a cunoaşte era inexistentă. Unul dintre ochi îi era încă pe jumătate închis.
Doream să îi spun că-1 iubesc şi că luptasem pentru a rămâne tare pentru el. Doream ca el să ştie că ne rugaserăm pentru el şi că de-abia aşteptam să se reîntoarcă acasă. Doream să-i spun că planificasem să-i gătesc mâncărurile sale favorite şi că eram atât de fericită că reuşise să treacă cu bine prin toate. Zgomotul din minte mi se îndepărta, ajungând să bolborosesc doar lucrurile pe care doream să i le spun.
Nu exista nici o urmă de recunoaştere. Tăcerea se aşternu în cameră asemenea unui strat de zăpadă. Chiar şi ochii unui bebeluş păreau a recunoaşte mai mult decât văzusem în ochii lui Johan.
Cum poţi readuce pe cineva care trăieşte la viaţă? Ce ne aducea viitorul? Cum poţi continua să trăieşti

cu cineva care nu te mai
23
cunoaşte? Va veni vreodată ziua când aveam să mă odihnesc din nou în dragostea şi recunoaşterea sa? Teama îmi inundă sufletul îndepărtând slaba licărire de speranţă ce fusese acolo doar câteva momente mai înainte, ducându-mă la disperare. Exista o prăpastie ce trebuia trecută. In acel moment, promisiunile pe care Dumnezeu mi le făcuse nu păreau suficient de puternice pentru a mă face să trec prin toate acestea. Cioburile ramei sparte erau încă împrăştiate pe podea. Aproape copleşită de apăsarea disperării, am strâns cioburile de sticlă, întrebându-mă dacă aceasta era reprezentarea a ceea ce devenise viaţa noastră.

Domnul este aproape de cei cu inima înfrântă, şi mântuieşte pe cei cu duhul zdrobit.

(Psalm 34:18)

24

25

Eternitatea

26

Odată cu trecerea zilelor, era din ce în ce mai evident că Johan nu părea în stare să mă recunoască, şi că vocabularul său era fragmentat şi schiţat. Conversaţia era extrem de limitată. încercam să fiu curajoasă, nu puteam să-i împărtăşesc tumultul emoţional prin care trecusem.

Celor trei micuţi le lipsiseră mult tatăl. El fusese întotdeauna prietenul lor cel mare, fiind aşadar plini de bucurie, atunci când i-am putut lua în cele din urmă, pentru o vizită la spital. Aşteptându-se să fie recunoscuţi, inimioarele lor nu au putut face faţă şocului datorat absenţei mentale a tatălui lor. Pe plan fizic, devenise doar o umbră a ceea ce fusese. Nu era doar faptul că ochiul îi era încă paralizat, ci de asemenea, lichidul din jurul rănii, făcuse ca o umflătură dintr-o parte a capului să iasă în afară. Nu era în stare să înţeleagă ceea ce spuneau copii, nici nu putea percepe emoţional foamea lor de a fi recunoscuţi. în acel moment, nu putea înţelege că era tatăl lor.

Dorinţa de a fi cunoscuţi pentru ceea ce suntem este adânc întipărită în noi ca şi fiinţe umane. Absenţa unei astfel de cunoaşteri, răneşte mortal o relaţie. Cum poţi culege cioburile pentru a face ca poza să fie din nou întreagă?

Către sfârşitul lunii martie, mi s-a spus că pot să-1 iau pe Johan acasă pentru recuperare. Nu i se oferise nici o modalitate de reabilitare, deoarece nu se ştia sigur cum va fi, sau dacă avea să supravieţuiască. Dezvoltase embolie pulmonară, era sub medicaţie pentru tromboză şi lua anti-epileptice, dar fără rezultatele dorite.

Totuşi, doar în câteva săptămâni de la ieşirea din spital, paralizia de la ochiul drept a dispărut şi umflătura neplăcută de la cap a început să scadă. Se întâmplau minuni!

în primele luni, simţeam cumva că totul avea un scop: 'Vom trece cu bine prin toate acestea.' Totuşi, în timp ce lunile deveneau

27

anotimpuri, realitatea era că Johan se întorsese la noi mai mult asemenea unui copil autist, fără nici o speranţă de îmbunătăţire.

Trebuia să înveţe din nou manierele de la masă şi principalele reguli protocolare. Conversaţia din timpul cinei devenise aproape imposibilă. Vocabularul său fusese limitat doar la aproximativ 100 de cuvinte, iar ceea ce ştia era foarte fragmentat. Părea să nu mai manifeste nici un fel de emoţii. Ceea ce încercam cu disperare să fac, era să-i antrenez mintea în a captura imagini ale cuvintelor. Nu ştiam cum să-1 fac să răspundă. încercam să-1 iau cu binişorul şi să-1 provoc, dar fără nici un rezultat.

Pe parcursul acestor luni, am avut parte de prieteni minunaţi, care au fost credincioşi în a sta alături de noi în rugăciune. Unul dintre aceşti prieteni, a avut o viziune, în timp ce se ruga pentru Johan. Fără ca ea să ştie, s-a întâmplat în acelaşi timp în care Johan a început să aibă spasme epileptice, pe când se afla la terapie intensivă. în vedenia sa, 1-a văzut pe Johan trecând în prezenţa Domnului, dar a fost trimis înapoi pentru a îndeplini o misiune aici pe pământ. Deşi nu puteam să verific cu Johan pentru a şti dacă acest lucru se întâmplase cu adevărat, acest lucru îmi adusese totuşi multă mângâiere. îmi amintise de pasajul din 2 Corinteni 4, unde ni se spune să nu ne pierdem inima chiar dacă trupul nostru exterior este distrus, deoarece în interior suntem reînnoiţi în fiecare zi.

într-una din zile, am primit vizita unei vecine. Mi-a pus o întrebare foarte directă: 'Dacă Johan nu mai ştie cum te cheamă, mai ştie el cine este Isus?'
Acest gând era înfiorător. Nu ştiam ce să răspund. Fusese atât de greu să putem avea o conversaţie încât nu ajunseserăm să discutăm acest aspect. Ce se întâmpla dacă nu mai ştia? Să ştiu că nu-şi mai aminteşte cine sunt eu sau copii era destul de devastator... puteam eu risca aflând că nu-şi mai aminteşte de Salvatorul său? Nu puteam suporta acest gând.
După multe rugăciuni pline de durere şi o nelinişte înfiorătoare, am decis totuşi să-1 întreb.
Ca venite dintr-o altă lume, claritatea şi coerenţa cuvintelor sale m-au uimit peste măsură de mult.
'Isus este Fiul lui Dumnezeu,' fu răspunsul său plin de putere. Nici mai mult, nici mai puţin de atât.
Inima îmi tresaltă de bucurie. Mângâierea oferită de această rază de speranţă, îmi umpluse întreaga fiinţă. Cel puţin Încă-L cunoştea pe Creatorul său! M-am minunat de puterea acestei singure afirmaţii.

28

De undeva, din adâncul sufletului său, trecând cumva dincolo de mintea sa zdrobită, veniră cuvintele ce schimbaseră cursul istoriei din ultimii 2000 de ani. Nici o operaţie, stare de comă, epilepsie, tratament, frângere sau afazie nu i-au putut fura lui Johan singura ancoră deţinută, care avea să-1 ferească de a se pierde în uitare.
Claritatea cu care-L recunoscuse pe Isus era parte a acestei cunoaşteri? Această 'cunoaştere' izvora din faptul că fusese în prezenţa Lui, prezenţa Singurului care contează cu adevărat, Creatorul ce se află mai presus de orice, Acela care nu doar ne-a creat, ci ne-a iubit atât de mult încât ne-a oferit însuşi darul vieţii?
Acest lucru m-a ajutat să înţeleg, că ceea ce se întâmpla aici, ţinea de o altă lume. Lumea pe care o cunoşteam şi în care trăiam, părea atât de permanentă, atot-cuprinzătoare şi definitivă. Cum puteam să nu-mi planific viaţa în funcţie de lucrurile din lumea vizibilă? Totuşi, primisem un cuvânt venit dintr-o lume care poate fi văzută sau percepută doar din perspectiva eternităţii. în acea dimensiune, sufletul lui Johan era viu şi într-o stare de bine. Se întorsese cu amprenta Duhului Sfânt peste sufletul său. Aveam să recunosc că acest lucru era suficient, faptul de a-1 cunoaşte doar pe El?
începuse să se întipărească ceva în inima mea. Studiind Cuvântul, devenea clar faptul că exista o eternitate, şi că ceea ce ni se întâmplă pe parcursul vieţii, avea să se răsfrângă în viaţa care va veni.
Am început să contemplu ceea ce se petrecea în sufletul lui Johan şi să văd felul în care acest lucru afecta viaţa pe care o cunoşteam acum. Din nou, 2 Corinteni mi-a vorbit:

De aceea, noi nu cădem de oboseală. Ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuşi omul nostru din lăuntru se înnoieşte din zi în zi.
Căci întristările noastre uşoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veşnică de slavă.
Pentrucă noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd, sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd, sunt vecinice.
Ştim, în adevăr, că, dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mână ci este veşnică.

29

Şi gemem în cortul acesta, plini de dorinţa să ne îmbrăcăm peste el cu locaşul nostru ceresc, negreşit dacă atunci cînd vom fi îmbrăcaţi nu vom fi găsiţi desbrăcaţi de el.
Chiar în cortul acesta deci, gemem apăsaţi; nu că dorim să fim desbrăcaţi de trupul acesta, ci să fim îmbrăcaţi cu trupul celălalt peste acesta, pentruca ce este muritor în noi, să fie înghiţit de viaţă.
Şi Cel ce ne -a făcut pentru aceasta, este Dumnezeu, care ne -a dat arvuna Duhului.
(4:16-5:5)

In acest pasaj biblic, ni se spune să nu cădem de oboseală. Chiar dacă omul nostru de afară trece, omul nostru lăuntric se reînnoieşte. Există o schimbare de perspectivă, de la ceea ce se vede, către lumea invizibilă, care reprezintă adevărata realitate. Versetele următoare ne vorbesc despre dorinţa arzătoare

de a fi cu Domnul, dar atâta vreme cât suntem pe pământ să-I rămânem credincioşi.
Se afla acolo, scris negru pe alb, pentru ca eu să citesc: Duhul Sfânt ne-a fost dat ca şi garanţie, ca şi plată în avans pentru ceea ce avea să vină. Deşi mintea lui Johan nu putea înţelege ceea ce spusese, duhul său vorbise despre realitatea a ce înseamnă să fii cunoscut de Tatăl. Operaţia nu-i atinsese sufletul.
Doream să înţeleg acest adevăr cu inima mea. Se derulau mai multe lucruri înaintea ochilor mei decât puteam eu percepe pe moment.
Domnul *era* în mijlocul nostru. Nu puteam înţelege de ce ne aflam pe acest drum, dar El era cu noi. Prin răspunsul scurt dat de Johan, Domnul imi vorbise din veşnicie, amintindu-mi că lucrurile arată diferit din perspectiva Lui. Mormântul nu are ultimul cuvânt; există ceva mai mult, chiar dacă mormântul ne face să recunoaştem că viaţa se sfârşeşte din punctul nostru de vedere. Există viaţă fără sfârşit; există viaţă care trece dincolo de mormânt.
Am privit la viaţa lui Iov şi la provocările prin care a trecut, dar deoarece nu eram eu cea bolnavă, multe din încercările lui mi le puteam doar imagina. Ceea ce am conştientizat totuşi, era afinitatea mea cu soţia lui Iov. Dragă doamnă, cât de mult m-am putut identifica cu strigătul ei disperat. Pierzându-şi toţi copiii, averea, poziţia, puterea şi sănătatea soţului, totul era mult prea mult. Acuzaţia ei de 'a-L blestema pe Dumnezeu şi a muri', nu era atât de absurdă.

30

Doar că nu-mi doream să sfârşesc acolo. Am realizat că eram capabilă de a fi asemenea ei. Nivelul frustrării interioare creştea cu fiecare zi. Viitorul familiar nu mai exista iar trecutul era doar o siabă amintire. Cum puteam continua în acest fel?
O rugăciune tăcută începuse să-mi crească în inimă: 'Isus, recunosc că aş putea arunca totul şi renunţa. Soţul meu nu mai seamănă cu persoana cu care m-am căsătorit. Nu ştiu dacă îşi va mai reveni vreodată. Nu ştiu dacă va mai putea face altceva decât să se uite pe fereastră. Nu ştiu cum să le ofer celor trei copilaşi traumatizaţi sentimentul unei familii. Ar fi dureros să avem un mormânt unde să ducem flori, dar ar fi mult mai uşor decât să trăim cu un mort viu. Nu sunt în stare să funcţionez în această ţară străină. Sunt pierdută fără Johan care să mă ghideze, pe care să-1 consult.
'Isus, recunosc că sunt la capătul puterilor. Totuşi Doamne, ajută-mă pentru a nu ajunge în punctul în care să Te blestem. Cred Cuvântul Tău, care spune că cei ce se încred în Tine, nu vor fi daţi de ruşine. Nu am un plan B. Fie ne ajuţi ca şi familie să putem trece prin acestea, sau nu vom reuşi. Fă-mi sufletul de neclintit, pentru a nu cădea în anxietate, frică, îndoială, disperare, lipsă de speranţă şi depresie. Deschide-mi ochii pentru a vedea că lucrurile vizibile sunt doar temporare, dar cele nevăzute sunt eterne.'
Trebuia să iau o decizie. Astăzi voi alege să nu renunţ. Despre ziua de mâine nu ştiam. Totuşi, exista o promisiune: *'Puterea îmi va fi pe măsura zilei..'*

31

Căci întristările noastre uşoare de o clipă Lucrează pentru noi tot mai mult o greutate
veşnică de slavă.
Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd,
ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd.
sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd,
sunt veşnice.
(2 Corinteni 4:17-18)

4 Credincioşia

Aproape după o săptămână de la ieşirea din spital, Johan a început să sufere din nou atacuri epileptice. Avea crize neaşteptate, de obicei fără a putea fi prevăzute. într-o zi, în timp ce cumpăram alimente, am auzit o bubuitură în spatele meu; întorcându-mă, l-am văzut pe Johan pe jos, scuturându-se violent. Odată ce-şi pierdea cunoştinţa şi spasmele începeau, nu mai puteam face nimic, decât să mă asigur că nu-şi loveşte obrazul sau îşi muşcă limba şi să aştept ca furtuna să treacă.
Imposibilitatea de a prevedea aceste atacuri, a făcut ca viaţa să-mi fie provocatoare. Mă întrebam, ce declanşase un aşa drastic răspuns în creierul său? Mă gândeam că aş fi putut preveni cumva crizele,

dacă aş fi ştiut cauza. Atunci când Johan îşi recăpăta conştiinţa, simţul orientării şi memoria îi erau grav afectate, uneori timp de câteva ore. De câteva ori în decursul anilor, am fost sunată de la spital pentru a mi se spune că Johan a fost găsit de un trecător, căzut jos, în mijlocul unui atac epileptic. De obicei, era chemată o ambulanţă, care-1 ducea la spital pentru a fi sub supraveghere, după care veneam la spital pentru a-1 aduce acasă cu maşina.
După ce treceam peste şocul iniţial de a-1 fi găsit pe Johan din nou la spital, cu surprindere conştientizam că ceva supranatural avea loc. în întreg acest proces, în care-i permiteam lui Johan să se plimbe singur afară, fără a-1 acompania, a trebuit să învăţ cum să renunţ pentru a-i preda Domnului îngrijorările mele. Nu eram în stare să-1 protejez pe Johan, dar Domnul îmi arăta că El putea. M-am întrebat adesea dacă Domnul i-a mişcat inima vreunui trecător pentru a-i oferi lui Johan primul ajutor, sau dacă a trimis îngeri pentru a interveni şi a-1 ajuta. în orice caz, în final nu se întâmpla nimic din ceea ce putea să-i pericliteze viaţa.
34

35

Cea mai grea provocare din acest proces, era probabil să renunţ la preocupările mele, la anxietate şi îngrijorare. Johan nu-mi putea spune care-i erau limitele, iar eu trebuia să ghicesc cât de mult putea duce. Mă simţeam de parcă l-aş fi lăsat în zbuciumul său, totuşi, singura cale de a nu cădea în disperare era să renunţ.
în lupta pentru a-mi păstra mintea sănătoasă, ajungeam pe genunchi, în rugăciune. Eram disperată în multe privinţe, dar Dumnezeu asculta întotdeauna un strigăt disperat. Cum puteam să-1 ajut pe Johan să-şi redobândească abilitatea de a vorbi limba olandeză? Limba mea maternă fiind engleza, nu ştiam cum să-i stimulez şi antrenez creierul lui Johan pentru a redescoperi trăsăturile lingvistive ale limbii sale materne. Sintaxa aplicată de el se limita la propoziţii simple, lumea sa învârtindu-se în jurul prezentului simplu.
I-am cerut Domnului o strategie; ceea ce El mi-a oferit a fost remarcabil de simplu. Trebuia doar să-i citesc cu voce tare, ceea ce făceam timp de multe ore. Citeam povestiri, Biblia şi poveşti pentru copii. I-am arătat albumele de poze de familie, repovestindu-i viaţa. Avea un casetofon şi o casetă cu înregistrarea întregii cărţi Romani, pe care o putea asculta. Deşi părea ciudat la început, am început să discut unele lucruri cu copii la masa de cină. Chiar dacă erau încă în şcoala primară, le ceream părerea în diferite aspecte. Nu eram interesată doar de ce se întâmpla pe terenul dejoacă, ci de asemenea, discutam cu ei evenimente de actualitate.
Tăcerea trebuia ruptă nu doar cu discuţii fără sens, ci cu lucruri semnificative.
Pe parcursul anilor, una dintre binecuvântările dobândite ca şi efect secundar al acestei abordări, a fost dezvoltarea unui vocabular rafinat la copii. Au învăţat să comunice cu uşurinţă între ei şi cu cei aduiţi. Nu erau inhibaţi în a purta o conversaţie, deoarece ştiau că au ceva important de spus.
In şapte luni, Johan a reuşit să învăţe să citească din nou. Cheia folosită pentru a i se deschide mintea, era repetiţia şi rugăciunea. Scrisul a rămas încă o provocare, aşa încât nu am încercat să realizez acest lucru atunci.
După aproape un an, a redobândit ceva mai mult din sentimentul identităţii de familie. Deşi a continuat să ne încurce numele, eram cel puţin 'mătuşă' sau 'mamă' pentru el şi adesea eram 'Carolyn', deşi conceptul de 'soţie' îi era încă foarte neclar.

36

A trebuit să mă uit din nou peste jurămintele de căsătorie. Făcuserăm în mod intenţionat un legământ înaintea Domnului, atunci când ne-am căsătorit. Deşi resursele noastre umane păreau inepuizabile în ziua nunţii, ştiam suficient de bine cine eram şi cum funcţiona natura noastră umană, pentru a conştientiza că aveam nevoie de ajutorul şi de harul lui Dumnezeu, când drumul avea să devină greu. Aveam nevoie de o sursă mai mare decât noi înşine, din care să ne adăpăm. Aveam nevoie de Dumnezeu să ne amintească ce ne juraserăm unul altuia.
Deoarece ne căsătoriserăm în Japonia, am avut patru ceremonii de căsătorie (Ia consulatul olandez, la consulatul american, la primăria oraşului japonez şi în biserică, unde tatăl meu a oficiat ceremonia religioasă), ceea ce ne-a dat suficient timp pentru a conştientiza cu adevărat cea ce făceam!
Este uşor să promiţi în ziua nunţii ,'la bine şi la rău' dar cu siguranţă nu mă aşteptasem cu adevărat ca partea mea din legământ să fie 'la rău'. Totuşi, acest legământ pe care-1 făcusem, nu m-a lăsat să abandonez 'corabia' doar pentru că părea fără speranţă.
îmi amintesc că I-am cerut Domnului să mă ajute să rămân credincioasă, cu adevărat credincioasă,

umblând în sfinţenie chiar şi în cele mai adânci părţi ale inimii mele. Era atât de greu să am amintiri şi experienţe de viaţă de zi cu zi, fără să am pe cineva cu care să le pot împărtăşi. Ştiam destul de multe lucruri de consiliere, pentru a şti că nu puteam face din copii ajutoarele mele în domeniul pastoral. Cuvintele pe care le rosteam erau foarte importante şi mă ajutau să determin modalitatea în care vedeam relaţia noastră. Ştiam că 'viaţa şi moartea stau în puterea limbii'. Nu prea ştiam cum să rostesc viaţă şi adevăr asupra situaţiei şi nu doar dorinţele mele. Credincioşia însemna, că atâta vreme cât amândoi aveam suflare de viaţă în noi, era necesar să lupt să văd şi să mă refer la noi ca şi 'noi'. Trebuia să continui să discut gândurile, ideile şi planurile mele cu Johan, păzindu-mi inima pentru a nu deveni independentă de el. îmi era foarte greu să fac acest lucru, el ne-având nici cea mai mică idee că ceea ce încercam să fac era să salvez căsnicia.

Aveam prieteni minunaţi, dar există unele procese de viaţă, care nu pot fi întotdeauna împărtăşite. Nu puteam să-mi sun în mod repetat prietenii pentru a discuta şi a încerca să rezolv lucrurile prin care treceam cu ei. Ezitam să împărtăşesc lipsurile lui Johan cu alţii, deoarece nu doream să pun în pericol abilitatea lui de a se ridica din nou, chiar dacă era o persoană fără trecut.

37

în singurătatea acestei perioade, I-am cerut Domnului să-mi protejeze inima. I-am cerut să mă ajute să rămân credincioasă, pe plan emoţional şi psihic, cerându-I, de asemenea, să mă înveţe cum să iubesc o persoană care-mi era necunoscută. Johan nu semăna cu persoana cu care mă căsătorisem, şi nu putea înţelege că şi eu îmi doream să fiu cunoscută şi iubită de el, la rândul lui.

Odată cu trecerea timpului, am început să primesc răspuns la această rugăciune. Cunoaşterea cuiva în mod intim deţine diferite nivele de profunzime. Avea loc o uşoară trezire, care permitea efectuarea unor paşi iniţiali către intimitate. Cât este de adevărat faptul că suntem creaţi în mod atât de minunat! Deşi Johan nu-şi recăpătase pe deplin capacitatea de comunicare verbală, existau anumite raze de speranţă care mă încurajau să cred că eram încă 'una' împreună.

Comoara aceasta o purtăm în nişte vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu şi nu de la noi. (2 Corinteni 4:7)

38

39

Confruntarea cu durerea

40

Durerea deţine multe faţete: durerea viselor năruite, a promisiunilor neîmplinite, a morţii propriu-zise. Nu realizasem că aceasta putea fi aplicată şi vieţii.

O viaţă lipsită de pietrele de hotar, ce au caracterizat-o ca şi unică şi specială, este zdrobitoare. O viaţă lipsită de micile dulcegării rostite în urechea celuilalt; de a cunoaşte, a da, de a cunoaşte acele mici glume, care-1 fac pe celălalt să izbucnească în râs, sau care-1 pot pune la perete. Flecăreala şi tachinarea, care fac parte din ţesătura vieţii.

Cuvintele nu rup doar tăcerea, ci ele sunt canalul de a comunica ceea ce vorbitorul doreşte să exprime. Ascultătorul îşi alege răspunsul în funcţie de limitele oferite de cuvântul rostit şi de cunoaşterea vorbitorului. Rareori, dacă se întâmplă vreodată, ne gândim la aceste puncte de referinţă în timp ce vorbim, dar atunci când nu le mai avem, comunicarea devine asemenea vâslirii într-un colac de cauciuc în ocean. Se pierde direcţia şi progresul este mult prea încet.

Trebuia să repet în mod continuu cele mai simple cuvinte şi concepte folosite. Repetiţia era cheia, deşi adesea renunţam doar după câteva încercări, de obicei scăldată în lacrimi. Mă simţeam vinovată, deoarece nu puteam aprecia micile realizări zilnice. Dar doream mai mult decât doar cuvinte de bază, de genul, 'vreau o ceaşcă de cafea'. Nu ştiam cum să penetrez întunericul minţii lui Johan, pentru a-1 face să se trezească.

Amintirile nu ies la suprafaţă în mod logic şi succesiv, putând deveni chinuitoare şi neliniştitoare. încă îmi mai amintesc prima dată când l-am văzut pe Johan. Era într-un colegiu biblic din nordul Angliei, unde eram amândoi studenţi. Aşteptam pe scări pentru ca uşa sălii de cursuri să se deschidă. Un tânăr înalt, foarte frumos a intrat în sală şi s-a aşezat. Părul şi barba sa de

41

culoare castanie, precum şi ochii săi albaştri scânteietori, îl făceau foarte atrăgător. Trebuia să lupt să

mă concentrez, pentru a nu mă lăsa purtată de emoţii. Deşi pare ceva mai mult copilăresc, pot spune că mi-a bătut inima. Statura şi prezenţa sa erau impresionante.
Se întâmpla ca pe când aveam liber de la şcoală, la sfârşit de săptămână, el să ia grupuri de studenţi în drumeţii prin dealurile de la ţară din Lake District. Una dintre caracteristicile care m-au atins în aceste drumeţii, era abilitatea lui de a inspira întregului grup încrederea necesară. El ne convingea că puteam face faţă călătoriei! în timp ce ne conducea prin câmpuri, peste ziduri de piatră, către o mică cascadă sau către alte peisaje, mă simţeam comfortabil şi acasă în prezenţa acestui ghid vesel.
După terminarea colegiului biblic, mi-am continuat studiile la Institutul Lingvistic de Vară, un program de pregătire a Traducătorilor Biblici Wycliffe. Spre marea mea bucurie şi surpriză, amândoi am descoperit că drumurile ni se întâlneau din nou. După terminarea timpului de pregătire, trebuia să mă duc în Germania pentru a ajuta la tehnoredactarea concordanţei biblice în limba română. în seara de dinaintea plecării, în timp ce ne luam rămas bun, Johan şi cu mine am realizat deodată că ataşamentul nostru unul faţă de celălalt era mai mult decât o strânsă prietenie. Nu sunt sigură dacă a fost asemenea unui bec care s-a aprins, a unor artificii, sau ambele, dar am ştiut că acest bărbat avea să fie soţul meu.
In mijlocul realităţii dificile din prezent, eram mereu purtată înapoi de amintirile acestui bărbat dinamic şi energetic, în a cărui umbră uriaşă găsisem atât de multă dragoste şi odihnă.
în fiecare test de personalitate efectuat, Johan marca un scor ridicat ca şi lider vizionar puternic. Avea abilitatea de a inspira şi conduce, fiind conştient în acelaşi timp de necesitatea de a avea o echipă în jur. îşi cunoştea punctele slabe, deşi îi era greu să fie empatic cu adevăratele slăbiciuni, deoarece nu se confruntase niciodată direct cu ele. Avea darul de a te face să crezi că poţi realiza ceea ce este imposibil şi ne-explorat.
îi plăcea să găsească noi modalităţi de efectuare a lucrurilor, fiind foarte creativ. Excela în aventuri şi credea că poate pregăti o
generaţie de tineri, care să iasă din tiparul auto-mulţumirii, pentru a fi radicali faţă de Dumnezeu şi unul faţă de altul.
în timpul şederii noastre în Japonia, preda engleza, ajutând în acelaşi timp la zidirea câtorva biserici. îi plăcea să ducă creştinii japonezi în diferite misiuni în Siberia, pentru a încuraja biserica subterană existentă în acele vremuri.
în timp ce lucra ca şi consilier într-un centru de reabilitare, Johan a ajutat la introducerea unor programe care, pe lângă consiliere, le oferea clienţilor diferite munci fizice dificile. Tăierea copacilor distruşi după o furtună, sau parcurgerea a 50 de kilometri pe jos pentru a se pregăti pentru un maraton naţional, erau toate parte a modalităţii pline de logică în care Johan aborda viaţa, crezând că aceste activităţi aveau să ajute la reabilitarea celor dependenţi. în această perioadă din viaţa noastră, Johan a fost invitat să fie parte a personalului unei biserici mari şi să lucreze la colegiul biblic care ţinea de acea biserică.
Ca şi pastor de tineret, el credea că fiecare are un rol de îndeplinit. Cu siguranţă nu credea în creştinismul spectator. A aparţine însemna a fi responsabil pentru o anumită parte din întreg Noul credincios era introdus imediat în ceva, atât într-un grup mic, cât şi intr-o sarcină de îndeplinit. Această abordare avea mare succes la tineri. De asemenea, deţineam puternice amintiri din misiunile în unele ţări din fostul bloc sovietic, întreprinse de tinerii aflaţi sub conducerea lui Johan.
Principalul ingredient al acestei fantastice lucrări de tineret era rugăciunea. Timp de mulţi ani, casa era plină de tineri adunaţi pentru rugăciune. Aceasta era coloana vertebrală a tot ceea ce se întâmpla în următoarele zile ale săptămânii. Johan era renumit pentru expresiile sale tăietoare. Una dintre acestea era: 'Un credincios care nu se roagă este ca un soldat care deţine o puşcă fără cartuşe.'
Ca şi decan al şcolii biblice, obişnuia uneori să ducă studenţii în Amsterdam pentru a fi parte în programele de evanghelizare de pe străzile oraşului, alături de personalul de la Tineri pentru Misiune, o organizaţie misionară internaţională şi interdenominaţională. în acest fel, am ajuns să cunosc diferiţi membri ai personalului TPM care lucrau acolo.
Johan facilita cu pasiune pregătirea studenţilor săi, viitori pastori şi misionari, pentru a nu renunţa în împrejurări dificile sau adverse.
42
43

Ca şi inginer, îi plăcea să facă diferite lucrări de tinichigiu. în mod literal, putea să transforme o bucată

de metal în ceva folositor. în inima sa era un artist cu fler pentru flamboiant.
Ca şi tată, avea în mâini inimile copiilor săi. Ei adorau în mod absolut acest stejar puternic, care era tatăl lor. Excela în a-i purta în diferite aventuri prin pădure, pentru a-i învăţa secrete de supravieţuire, pe care le învăţase ca şi comando olandez. Prieteniilor copiilor le plăcea să se alăture în aceste plimbări explorative.
* * *
Nu ştiam cum să fac să mă concentrez, pentru a putea accepta un prezent atât de fragmentat. Acest 'prezent' părea atât de permanent. Aveam mulţimi de bine-voitori, care s-au împuţinat în mod natural odată cu trecerea timpului. La un moment dat, am numărat 70 de plante şi aranjamente florale în toată casa. Chiar şi baia era înfrumuseţată de flori! Am putut cumpăra un pian la mâna a doua cu banii găsiţi în diferitele felicitări şi scrisori primite. Dar timpul trecuse, aşa încât trebuia să fac faţă prezentului. M-am găsit prinsă în lupta pentru păstrarea speranţei, pentru a face faţă îndoielii şi confruntării cu întrebarea imposibilă de ce nu puteam pur şi simplu să ne trezim într-o dimineaţă realizând că viaţa prezentă revenise la normal, ca şi în trecut.
Această fantezie era sfărâmată în bucăţi în mod regulat, atunci când mă trezeam în timpul nopţii datorită sunetelor sufocante de la începutul unei noi crize epileptice. Aveam să-L implor pe Domnul să oprească zguduirile violente, înăbuşeala, respiraţia întretăiată. Dar de îndată ce Johan devenea inconştient, decurgea un întreg cutremur, fiind necesar să-1 duc la spital. Fiecare zguduire violentă era asemenea ultimului tremur al unei frunze în bătaia furtunii. Cum era posibil ca acest trup şi minte să supravieţuiască unei asemenea zguduiri? Primul ajutor includea întotdeauna rugăciunea, o rugăminte şi o cerere adresată Creatorului pentru a-i salva viaţa acestui războinic, ceea ce era.
De obicei, în dimineaţa următoare, Johan nu-şi amintea ce se întâmplase noaptea sau orele precedente. Adesea trebuia să-şi trateze muşchii ce-1 dureau ca şi dovadă a intrusului, dar părea că îşi pierduse din nou memoria, aşa încât trebuia să o iau din nou de la început pentru a-i spune ce se întâmplase în ziua respectivă.
44
Cum poţi descrie cu adevărat durerea?
Strigam către Domnul că este prea mult. Nu suportam să-1 văd pe soţul meu atât de nesemnificativ. Cum puteam opri revenirea acestor intruşi iscoditori, neprevăzuţi, care-i ameninţau viaţa? Mai mult de atât, cum puteam adormi din nou, când nu eram sigură dacă acest duşman avea să se reîntoarcă? Aflată în cea mai adâncă disperare, mă duceam la singurul Cuvânt care-mi putea linişti sufletul meu zbuciumat. Ii ceream Domnului să mă mângâie. Aveam nevoie de consolare. Nu era nimeni care să mă ţină în braţe şi să mă legene pentru a mă adormi cu un cântec liniştit.
In timp ce lacrimile mi se prelingeau pe obraji, obişnuiam să deschid Biblia la întâmplare în cartea Psalmi. Duhul Sfânt îmi transmitea viaţă prin aceste cuvinte, care păreau să sară din pagini către mine. Pe parcursul anilor, aceste cuvinte deveniseră mărturisirea inimii mele, proclamarea unei speranţe doar de încă o zi, declaraţia credincioşiei Tatălui, care mi-a văzut întristarea şi durerea. Lui îi păsa. Era preocupat în mod intim de bunăstarea şi sănătatea mea. El mă cunoştea.
în cele din urmă, am ajuns în punctul în care am conştientizat că trebuia să-1 înmormântez pe acel Johan pe care-1 cunoşteam. Nu era drept faţă de el ca eu să-1 compar pe Johan din prezent cu persoana care fusese. Purtam amintiri pe care el nu le avea. Doar mă torturam singură comparându-1. Aceasta mă ducea întotdeauna într-o stare de disperare, deoarece noul Johan nu se compara cu cel pe care-1 cunoscusem.
Pare mai degrabă ciudat să îngropi pe cineva care mai umblă încă, dar procesul luă loc în inima mea. Aveam nevoie de un monument, un punct care să mă ajute să recunosc că exista un trecut foarte diferit de prezent. Cine ştia cum avea să arate viitorul? Cel puţin pentru acum, recunoscusem că soţul pe care-1 cunoscusem murise. Dacă aveam să-1 primesc înapoi, avea să fie doar datorită puterii de înviere a lui Isus. Acea posibilitate trebuia să rămână deschisă.
în durerea pe care o trăiam trebuia să mă gândesc la copii. Adesea, atenţia cade asupra pacientului, sau poate a soţiei iar copii rareori îşi pot exprima durerea şi rănile lor. Era atât de complicat. Se întorsese carapacea tatălui lor, dar fără legătură şi conţinut. Cum îi poţi explica acest lucru unui copil care nu se află încă în faza în care poate fi obiectiv şi judeca raţional? Cum le puteam explica că tatăl lor nu-i

abandonase, ci le păsa de ei cu adevărat, chiar dacă nu putea exprima acest lucru?
Fiecare copil are o modalitate diferită de răspuns. Jozua şi-a interiorizat durerea. Şi-a pierdut prietenul

său şi eu, ca şi mamă, nu puteam umple acel gol.
Roechama era asemeni unei ploi tropicale. Plângea până la ultimele lacrimi, după care se ducea afară, să se joace cu prietenele ei.
Judah, preţiosul băiat care se căţăra în copaci, avea să meargă pentru a cuceri lumea de unul singur, fără ajutorul vreunuia dintre noi.
Rugăciunea mea, rugăciunea mea chinuitoare deveni, *'Doamne, transformă acest lucru în aur în vieţile lor. Inima mi se frânge pentru ei, dar fereşte-i de închisoarea auto-compătimirii şi a mâniei incontrolabile faţă de Tine.Ţine-i Tu şi dă-le speranţă. Speranţa că au un viitor. Speranţa că viaţa deţine o promisiune, nu doar lacrimi.'*
46
Nu vă îngrijoraţi de nimic; ci în orice lucru, aduceţi cererile voastre la cunoştinţa lui Dumnezeu,
prin rugăciuni şi cereri, cu mulţămiri. Şi pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere,
vă va păzi inimile şi gîndurile în Hristos Isus.
(Filipeni 4:6-7)
47
Rugăciune neîncetată
4x
Părinţii mei au fost doi dintre tovarăşii de drum, care ne-au sprijinit în călătoria noastră. Mama mea a venit din State, pentru a ne înconjura cu rugăciunile ei şi pentru a ne ajuta în îngrijirea copiilor, în timpul spitalizării lui Johan. A putut să fie cu noi timp de o lună.
Acest lucru ne-a creat probleme de comunicare, deoarece, atunci când fiul nostru cel mai mare avea doi ani, am fost nevoiţi să schimbăm engleza cu olandeza ca şi primă limbă în familia noastră. Era greu pentru el să vorbească engleză şi olandeză în acelaşi timp. Pentru a uşura situaţia şi a-1 ajuta să înveţe o limbă bine înainte de a introduce o alta, a trebuit să renunţ la a vorbi engleză pentru o perioadă. Datorită acestui fapt, copiilor le era mai uşor să vorbească olandeză cu bunica lor din America. Acest lucru ar fi fost foarte greu dacă mama nu ar fi avut o inimă atât de plină de dragoste. Rădăcinile ei norvegiene au ajutat-o saşi folosească creativitatea, pentru a-i înţelege pe copii şi pentru a face uz de limba norvegiană în a putea comunica cu ei, datorită originii germane a ambelor limbi. Lucrul uimitor era că ei o puteau înţelege, aşa încât au relaţionat bine.
(De fapt, cred că putem înţelege mult mai multe limbi decât cele învăţate, atunci când dorim să comunicăm cu adevărat. Dorinţa de comunicare deschide urechi surde şi ne conferă abilitatea de a asculta inima. Acesta este locul adevăratei comunicări, şi a funcţionat în cazul nostru.)
Principala contribuţie a mamei mele în acest timp, nu a fost îngrijirea copiilor, gătitul meselor sau părtăşia avută cu noi, ci rugăciunile ei. Era un luptător în rugăciune. Ştia cum să lupte şi să obţină imposibilul prin credinţă.
Avusese parte de ani de pregătire. La vârsta de 19 ani, fusese vindecată în mod miraculos de tuberculoză în osul gleznei. împreună cu
49
tatăl meu, a mers în Japonia unde au stat 30 de ani ca şi misionari, ca răspuns la chemarea de a a fi misionari în acea ţară, după al doilea război mondial. Ca şi bebeluş, m-au luat cu ei în această ţară necunoscută, unde am crescut ştiind că nu pot decât să o iubesc.
Modalitatea în care părinţii mei au deschis drumul şi au arat acest teren, a fost prin rugăciunile lor. Dorinţa lor aprinsă, era să le vorbească celor din poporul japonez despre dragostea necondiţionată, iertarea, reconsilierea şi compasiunea lui Isus. Rugăciune. Rugăciuni la miezul nopţii. Rugăciuni imploratoare, de cerere. Rugăciuni pline de bucurie, jubilante. Da, mama ştia cui îi slujeşte şi nu era timidă în a-L aborda pe singurul care putea transforma apa în vin; tânguirile în veselie; care putea face şchiopii să umble din nou sau să readucă la viaţă ceea ce se afla sub ameninţarea morţii.
Acest războinic viteaz m-a învăţat cum să fiu curajoasă. Curajul nu înseamnă înaintare fără teamă, ci înaintare în ciuda ei. Mama a rămas un luptător în rugăciune până în ziua în care a mers acasă să fie cu Isus, mulţi ani mai târziu.
într-o dimineaţă devreme în 2003, am primit un apel telefonic de la tatăl meu cerându-mi să iau primul

zbor spre Seattle. Datorită unei serii de comoţii cerebrale, mama a ajuns în pragul eternităţii. Deşi n-am mai putut vorbi niciodată din nou cu ea, faptul că am stat lîngă ea în timp ce se afla în comă, înainte de moarte, a constituit o experienţă profundă. în ciuda lacrimilor, prezenţa Domnului în cameră era atât de puternică, încât nu am îndrăznit să-mi opresc preţioasa mamă ştiind că Domnul o cheamă acasă.
Când m-am întors în Olanda, după înmormântare, am găsit o scrisoare. Mama o scrisese cu câteva zile înainte de comoţia suferită. Datorită diferenţei orare şi a sistemului poştal, am primit scrisoara doar atunci când m-am întors. Cu ultimele cuvinte, ce-mi vorbeau de dincolo de mormânt, mama mă încuraja să-mi pun încrederea în Domnul.
Rugăciunile acestui soldat al credinţei, au pavat drumul speranţei în inima mea. Părinţii mei au fost perseverenţi în rugăciune în Japonia şi au putut vedea rezultatele acestui fapt. Pentru un timp, se părea că şi noi vom vedea curând o restaurare minunată şi ne vom reîntoarce la ritmul vieţii pe care-1 pierdusem atât de brusc. Nu-mi doream decât să apuc din nou firul vieţii noastre. De ce dura atât de mult?

Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit.
(Iacov 5:16)

50
51

7 Rugăciune strategică

Nu eram singuri pe acest drum. Pe lângă părinţii mei, eram binecuvântaţi cu o mulţime de prieteni devotaţi, care se rugau pentru noi. Rugăciunile lor erau asemena unor adieri de aer proaspăt, care aprindeau acea mică flacără de speranţă - speranţă că acesta nu era un drum fără ieşire, ci un pasaj conducând către o arenă mai largă. Aceşti bărbaţi şi femei puternici, şi-au vărsat inimile în rugăciune, cerându-i Domnului imposibilul: vindecare, restaurare şi un viitor. Fie ca întotdeauna să ne amintim de ei pentru sacrificiile lor de a crede că Dumnezeu poate re-crea şi face ceva din nimic. Exersându-şi credinţa, m-au încurajat şi pe mine să cred.
Până în ziua de astăzi chiar, există unele persoane, care se întâlnesc de câteva ori pe an, într-un grup pe care l-am numit, Chavarot', cuvântul ebraic pentru prietenie. Rugăciunea uneşte inimile mai mult decât orice altceva. Dumnezeu ne oferea strategii de rugăciune. Strategia se baza în parte, pe primul capitol din cartea Geneza. în această secţiune din Cuvânt, citim cum Duhul lui Dumnezeu se mişca deasupra întinderii neformate a pământului, la începutul creaţiei. Când Dumnezeu a vorbit, inexistentul a devenit existent. Acesta deveni modelul rugăciunilor noastre.
Ne rugam pentru Johan: pentru a putea reţine diferite noţiuni, nume, oameni, istorie şi a face asocieri; pentru a-şi cunoaşte rudele; pentru simţul umorului; pentru flexibilitate în gândire; pentru capacitatea de a vedea imaginea de ansamblu; pentru abilitatea de a gândi abstract; pentru a-şi cunoaşte copii şi trecutul lor specific; pentru a ne cunoaşte vecinii; pentru a-şi putea aminti unde locuieşte; pentru a-şi aminti locurile unde ne-am petrecut vacanţele; pentru a învăţa cum să râdă din nou; pentru a învăţa cum să simtă din nou, să plângă din nou;

52
53

pentru a învăţa să spună când avea nevoie de ceva; să înveşe să spună, 'îmi pare rău'; să înveţe să întrebe, 'Ce mai faci?'; pentru a învăţa să mă cunoască din nou.
Care parte a creierului răspunde de toate aceste lucruri? Numai Creatorul ştie. Numai El cunoştea domeniile în care era nevoie de manifestarea puterii Lui de înviere.
Se iviră unele licăriri de speranţă şi mici victorii. încet, începu să devină din nou coerent. Nu se puteau vedea întotdeauna îmbunătăţiri. Uneori, se părea că ceea ce realiza era să înainteze trei paşi pentru a da înapoi doi. Totuşi, -primisem răspuns la unele rugăciuni specifice privitoare la restaurare, la abilitatea de a accesa din nou diferitele instincte, care cereau o varietate de reacţii senzoriale.
Era greu să-1 învăţ că este în regulă să spună când îl durea ceva. In acest sens, durerea este un aliat, care ajută la prevenirea a ceva mai rău.
Majoritatea celor care ne vizitau, trebuiau să se prezinte din nou lui Johan şi să-i explice cum s-au cunoscut. Pentru unii dintre ei, era în regulă să facă acest lucru, dar pentru alţii era puţin prea mult. Copii şi cu mine ne aflam în aceeaşi situaţie. Ne afecta pe toţi. Era necesar să-mi protejez inima atunci când am început să primesc scrisori care-mi spuneau că, dacă aveam să fac un lucru sau altul, totul

avea să revină la normal. Faptul că viaţa nu revenise la normal era văzut ca şi un semn al faptului că ceva era rău în mod fundamental cu noi. Este greu să nu începi să ai îndoieli privitoare la propria viaţă. Exista probabil o formulă simplă, pe care am fi putut-o spune, pentru a ieşi din această vale adâncă? în astfel de momente, Domnul mă mângâia prin cuvintele Sale: *'Stai foarte aproape de Mine, copilul Meu.'*
Era posibil ca această curăţire să fie permisă de îngrijitorul viei? Ceea ce dorea El era să atingă ramurile aducătoare de roade? Acesta era oare motivul pentru care atâtea rugăciuni rămâneau neascultate? Avea să vină odată vremea când, în urma acestei curăţiri, aveau să se producă mai multe roade?
Strigătul inimii mele deveni: ' O! dacă n-aş fi încredinţat că voi vedea bunătatea Domnului pe pământul celor vii!' (Psalm 27:13)

Tu eşti ocrotirea mea, Tu mă scoţi din necaz,
Tu mă înconjuri cu cântări de izbăvire.
(Psalm 32:7)

55

8 Cântând adevărul

Uneori, sufletul îmi era atât de pustiu, încât nu-mi găseam alinare decât în muzică. Cântecele lui Michael Cârd m-au mângâiat şi încurajat. De asemenea, obişnuiam să cânt cu toată puterea cântecele lui Keith Green, în timp ce făceam curăţenie. In tot acest timp, lacrimi îmi curgeau pe obraji. Mă simţeam asemenea unui alpinist aflat pe o stîncă abruptă, în căutarea unei crăpături, în care să-mi pot fixa cuiul. Fiecare cîntec îmi oferea speranţă, o speranţă ce-mi schimba viaţa. Unul dintre cele mai semnificative cîntece din acea perioadă a fost 'Bucurie în călătorie', al lui Michael Cârd.
Există bucurie pe parcursul călătoriei, O lumină de care ne putem bucura pe cărare, Măreţie şi sălbăticiune în viaţă, Libertate celor ce ascultă.
Şi toţi cei ce o caută
O vor găsi.
Iertare tuturor celor ce cred,
Speranţă celor fără de speranţă,
Vedere celor orbi.
Pentru toţi cei născuţi din Duhul, Care sunt părtaşi întrupării Lui, Care aparţin eternităţii, Dincolo de timp,
Obosiţi de lupta cu păcatul.
Nu uita speranţa
Care-ţi stă înainte.
Nu înceta niciodată să socoteşti preţul,
56
57
Aminteşte-ţi lipsa de speranţă De când erai pierdut.
Există bucurie pe parcursul călătoriei.
(Copyright. 1986 Birding
Music/Mole End Music/EMI Christian Music Publishing)
în timp ce meditam la ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu spune despre 'cântecele de eliberare', am realizat că pot fi alături de Domnul angajându-mi sufletul în muzică, muzică eliberatoare şi dătătoare de viaţă.
Dacă aş fi fost muzician, s-ar putea spune că-mi era uşor să afirm aceste cuvinte, dar nu sunt talentată în acest domeniu. Totuşi, am început să realizez că acest lucru nu era suficient şi că trebuia să cânt cu mai mult curaj. 'Iţi voi cînta un cântec nou, O Doamne' (Psalm 144:9a)
învăţând cum să rup tăcerea cu propriul meu cântec, mi-a adus eliberare. Aceasta nu se datora calităţii vocii mele, ci puterii izvorâte din proclamarea adevărului. Nu înţelegeam pe deplin ce se întâmpla, dar mai târziu am învăţat că proclamarea adevărului îţi schimbă modalitatea de gândire, care la rândul ei îţi influenţează acţiunile, care în cele din urmă afectează circumstanţele.
Una dintre modalităţile în care puteam practica acest exerciţiu de a cînta cu voce tare cântece de eliberare, era prin a folosi cartea Psalmi. Uneori, compuneam propriile melodii, alteori cântam melodii compuse de cântăreţi inspiraţi. Atunci când sufletul îmi era mult prea obosit pentru a putea exprima vre-un sunet, puneam muzică de închinare. Mă lăsam purtată de veselia altora în sala tronului Celui

prea înalt. Ascultarea nu constituia o experienţă pasivă, ci un exerciţiu activ, însoţit de credinţa din inima mea.
Acum câţiva ani, am citit o carte despre un prizonier care, în timpul războiului din Vietnam, a supravieţuit captivităţii, în cele mai groaznice condiţii, recitând cântecele pe care le învăţase pe când era copil la şcoala duminicală. Acest lucru înălţase numai sufletul, ci de asemenea, adevărul pe care-1 repeta îi eliberase inima.
Cu mult înainte de operaţia lui Johan, pe când copii erau foarte mici, făcusem un obicei în familia noastră din a cânta un cântec de mulţumire Domnului după fiecare masă. Acest lucru devenise o tradiţie, pe care am continuat-o de atunci înainte. în acest fel, muzica crescu în
58
mod natural în a deveni parte a vieţii de zi cu zi. Dar, ceva mult mai semnificativ se petrecea. Simplul nostru cântec aducea o proclamare zilnică a adevărului peste situaţia în care ne aflam şi peste noi înşine, care influenţa atmosfera din jurul nostru, asemenea luminii care diminuează întunericul prin însăşi natura sa.
59

Scrie ceea ce vezi
(Apocalipsa 1:1a)
60
61

Hrănindu-mă din adevăr

62

Aveam nevoie totuşi de un loc, în care să pot vorbi pe deplin liber şi să pot exprima tot ceea ce se afla în inima mea. Aveam o familie şi prieteni minunaţi care mă sprijineau, dar în nopţile în care Johan avea crize epileptice, eram pe deplin singură. Nu puteam să-i trezesc pe copii pentru a vorbi cu ei, ştiind că această povară era prea mare pentru inimile lor micuţe.
I-am cerut Domnului o soluţie. Mi-a venit ideea de a-mi scrie rugăciunile într-un jurnal, începând o preţioasă înregistrare a modalităţii în care Dumnezeu lucra cu mine. Versetele primite în timpul nopţii, miau salvat viaţa. Prin Cuvântul Său, Dumnezeu a intervenit în orele negre pentru a aduce lumină, speranţă, curaj şi viaţă. De-a lungul anilor, am strâns peste 30 de astfel de jurnale. Pentru mine, ele reprezintă adevăratul pelerinaj al sufletului meu. Dumnezeu mă putea ajuta în îndoielile şi temerile mele. înregistrarea acestei călătorii, mi-a oferit o puternică mărturie a răspunsurilor inevitabile la rugăciuni.
Aş dori să vă împărtăşesc câteva versete cheie pe care Dumnezeu mi le-a dat în timpul crizelor lui Johan, precum şi meditaţiile dezvoltate pe baza acestora.
Domnul a auzit glasul plîngerii mele! (Psalm 6:8b)
Există un geamăt al sufletului, care nu poate fi exprimat în cuvinte, dar care vorbeşte foarte mult. El aude.
Domnul este scăparea celui asuprit, scăpare la vreme de necaz. Cei ce cunosc Numele Tău, se încred în Tine, căci Tu nu părăseşti pe cei ce Te caută, Doamne! (Psalm 9:9-10)
63
După fiecare criză epileptică, mă simt de parcă s-au rupt digurile. Se pare că valul violent abătut asupra Iui Johan, a şters cuvintele, conceptele şi amintirile lui, nelăsând prea mult în urmă. O, câtă nevoie aveam de o întăritură! Ce se află într-un nume? Totul! Ştiu că mă doare inima dorind să-1 aud pe Johan chemându-mă pe nume. Aici, Domnul mă invită să-L chem pe El pe nume. El mi-a promis că nu mă va părăsi niciodată. Declarând acest lucru este ca şi cum aş fi restaurat digurile care s-au rupt.
Eu binecuvintez pe Domnul, care mă sfătuieşte, căci pînă şi noaptea îmi dă îndemnuri inima. Am necurmat pe Domnul înaintea ochilor mei: cînd este El la dreapta mea, nu mă clatin.
(Psalm 16:7-8)
O, am oare nevoie de o strategie? Câtă nevoie am de ajutor! Cum aş putea oferi identitate familiei de una singură? Cum i-aş putea face pe Johan şi pe copii să se simtă olandezi când eu însămi sunt americancă? Mă rog Ţie Doamne, să mă sfătuieşti şi să mă înveţi. Cu siguranţă, Tu-mi poţi oferi cheile de care am nevoie pentru realizarea acestor lucruri. Ţie îţi cer siguranţa şi protecţia după care-mi tânjeşte inima!

Unii se bizuiesc pe carăle lor, alţii pe caii lor; dar noi ne bizuim pe Numele Domnului, Dumnezeului nostru.
(Psalm 20:7)
Nu am nici un fel de resurse umane la care să apelez. Singurul lucru rămas este puterea lui Dumnezeu de a re-crea. Sunt invitată să proclam cine este El. Deşi nu pot vedea rezultatul acum, îmi pot trezi sufletul pentru a se lăuda cu El. Cuvântul Său promite că El vine cu puterea şi tăria Sa.
Căci El nici nu dispreţuieşte, nici nu urăşte necazurile celui nenorocit, şi nu-Şi ascunde Faţa de el, ci îl ascultă cînd strigă către El.
(Psalm 22:24)
Dumnezeu nu se sperie de o zdrobire extremă în vieţile noastre. El este aici şi ne promite că-L vom găsi, în mijlocul situaţiei prin care trecem.

Rugăciunile noastre ajung la El. Acest lucru ne aduce foarte multă mângâiere.
Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic.
(Psalm 23:1)
Simt numai goliciune şi dorinţă. Nu se pare că acest lucru mi se aplică şi mie. Totuşi, în timp ce declar adevărul, Păstorul meu îmi arată modalitatea în care El are grijă de fiecare nevoie pe care o am. De fapt, uneori El îmi poartă de grijă chiar înainte de a-I cere.
Prietenia Domnului este pentru cei ce se tem de El, şi legămîntul făcut cu El le dă învăţătură. Eu îmi întorc necurmat ochii spre Domnul, căci El îmi va scoate picioarele din laţ.
(Psalm 25:14-15)
Doamne, vreau să cunosc tainele Tale! Cum ai trecut prin Ghetsemani? Capcana înlănţuirii şi ameninţarea de a fi abătut din drum erau o realitate permanentă atât pentru tine, cât şi pentru mine. încurcăturile în care mă aflu sunt acestea: ameninţarea pierderii speranţei; ispita de a decide să-mi caut propria împlinire în detrimentul altora; lipsa dorinţei de a mai face vreun sacrificiu; oboseala emoţională şi mentală produse de efortul făcut în a face pe ambii părinţi, în timp ce-1 încurajez pe Johan că este iubit şi preţuit, chiar şi atunci când nu ne poate oferi vreun un sfat. Doamne, Tu-mi oferi o cheie. îmi spui să Te onorez şi să-mi aţintesc privirea asupra Ta. Acest lucru mă va feri de a fi prinsă în capcana vrăşmaşului, care este atât de evidentă.
O! dacă n-aş fi încredinţat că voi vedea bunătatea Domnului pe pământul celor vii!... Nădăjduieşte în Domnul! Fii tare, îmbărbătează-ţi inima, şi nădăjduieşte în Domnul!
(Psalm 27:13-14)
Acesta a devenit strigătul, cântecul şi plânsul meu de război. Ştiu ce înseamnă să simţi prezenţa sufocantă a disperării, care-ţi taie respiraţia. Iau acest pasaj ca şi Magna Carta, o proclamare pentru ziua de mâine a ceea ce sper pentru astăzi.
Fiţi tari, şi îmbărbătaţi-vă inima, toţi cei ce nădăjduiţi în Domnul! (Psalm 31:24)

Cum aş putea să fiu tare când tot ce vreau este să mă ascund sub pătură? Dar tu mă încurajezi şi-mi întăreşti inima în orele nopţii.
Cînd strigă cei fără prihană, Domnul aude, şi -i scapă din toate necazurile lor.
Domnul este aproape de cei cu inima înfrîntă, şi mîntuieşte pe cei cu duhul zdrobit.
(Psalm 34:17-18)
Un bebeluş care scânceşte noaptea nu va fi lăsat singur. în acelaşi fel, Tu mi-ai auzit plânsul. Tu mi-ai auzit geamătul jalnic al neputinţei. Tu ai venit aproape de mine iar mângâierea Ta este asemenea unei pături calde, cu care mă învelesc.
Cît de scumpă este bunătatea Ta, Dumnezeule! La umbra aripilor Tale găsesc fiii oamenilor adăpost. Se satură de belşugul Casei Tale, şi -i adăpi din şuvoiul desfătărilor Tale.
Căci la Tine este izvorul vieţii; prin lumina Ta vedem lumina.
(Psalm 36:7-9)
îmi tânjeşte sufletul după lumină. Atunci când aprinzi un băţ de chibrit într-o cameră întunecoasă, în mod involuntar, eşti atras de lumină. în acelaşi fel Doamne, lumina Ta îmi luminează întunericul meu. Aceste cuvinte îmi oferă alinare şi refugiu.
Doamne, toate dorinţele mele sînt înaintea Ta, şi suspinurile mele nu-Ţi sînt ascunse.
(Psalm 38:9)
Domnul mă cunoaşte. Nu trebuie să încerc să-L impresionez că sunt în regulă. Ce mare libertate e să

pot veni la El aşa cum sunt!
Ziua, Domnul îmi dădea îndurarea Lui, iar noaptea, cîntam laudele Lui, şi înălţăm o rugăciune Dumnezeului vieţii mele.
(Psalm 42:8)
Fiecare zi şi fiecare răsuflare este o dovadă a dragostei Sale. îngerii
cântă deasupra mea în timpul nopţii.
66
Pentruce te mîhneşti, suflete, şi gemi înlăuntrul meu? Nădăjduieşte în Dumnezeu, căci iarăşi îl voi lăuda; El este mîntuirea mea şi Dumnezeul meu.
(Psalm 42:11)
Trebuie să-mi antrenez sufletul, pentru a nu cădea pradă disperării. Aceea este o cale mult umblată care trebuie evitată. Trebuie să creez o nouă cale, îndreptându-mi atenţia către Domnul pentru a-mi pune nădejdea în El.
Oridecîteori mă tem, eu mă încred în Tine.
Eu mă voi lăuda cu Dumnezeu, cu Cuvîntul Lui.
Mă încred în Dumnezeu, şi nu mă tem de nimic: ce pot să-mi
facă nişte oameni?
(Psalm 56:3-4)
Trebuie să aleg, fie să mă las cuprinsă de teamă sau să o recunosc şi să aleg să-mi pun încrederea în Domnul.
Tu numeri paşii vieţii mele de pribeag;
pune-mi lacrămile în burduful Tău:
nu sunt ele scrise în cartea Ta?
(Psalm 56:8)
Lacrimile şi întristarea mea nu sunt trecute cu vederea. Călătoria sufletului meu este înregistrată. Acest lucru îmi oferă multă mângîiere, în timpul orelor din noapte, cînd nu pot plânge pe umărul nimănui. Doamne, Tu eşti aici revelându-mi faptul că Tu ţii evidenţa a tot ceea ce se întâmplă. Cumva, undeva, totul este cunoscut şi înregistrat. în abisul goliciunii şi singurătăţii, acest lucru este asemenea unei frânghii de siguranţă, ce mi-a fost întinsă.
Dela capătul pământului strig către Tine cu inima mîhnită, şi
zic:
„Du-mă pe stînca pe care n'o pot ajunge, căci este prea înaltă
pentru mine!
(Psalm 61:2)
Doamne, în timpul unei crize, sunt copleşită atunci când îl văd pe Johan scuturându-se asemenea unei păpuşi de cârpe. Mă simt ca şi cum m-aş
67
afla pe o plajă nisipoasă înaintea unui val. Curentul îţi ia nisipul dintre degetele de la picioare, care dispare de sub picioarele tale. Ştiu că trebuie să ajung într-un loc mai înalt. Isus, Tu eşti stânca mea.
Da, suflete, încrede-te în Dumnezeu, căci dela El îmi vine
nădejdea.
Da, El este Stînca şi Ajutorul meu, Turnul meu de scăpare:
nicidecum nu mă voi clătina.
Pe Dumnezeu se întemeiază ajutorul şi slava mea;
în Dumnezeu este stînca puterii mele, locul meu de adăpost.
Popoare, în orice vreme, încredeţi-vă în El,
vărsaţi-vă inimile înaintea Lui!
Dumnezeu este adăpostul nostru.
(Psalm 62:5-8)
îţi mulţumesc Tată pentru că îmi pot vărsa inima înaintea Ta. Tu eşti partenerul meu. Tu nu-mi dispreţuieşti îndoielile, temerile şi slăbiciunile mele. în timp ce-mi vărs inima înintea Ta, Tu-mi arăţi cum mă pot încrede în Tine. Tu-mi pui încă odată o fundaţie solidă sub picioarele mele. Tu ştii Doamne cât de mult mă clatin. Dacă mă uit la resursele mele şi la mine însămi, sunt conştientă că nu pot face faţă zilei. Totuşi, Cuvântul Tău spune că mă pot încrede în Tine. Tu eşti salvarea, stânca, tăria şi refugiul meu. Mă pot încrede în tine fără să mă tem de ce aduce ziua de mâine.

Binecuvîntat să fie Domnul, care zilnic ne poartă povara, Dumnezeu, mântuirea noastră.
(Psalm 68:19)
îţi mulţumesc Isus că nu trebuie să port această povară singură. îţi pot da Ţie poverile mele, nu doar aceea de a-L ajuta pe Johan să-şi recapete sănătatea, ci şi povara de a mă îndruma în a-mi creşte copii. Scumpii mei copilaşi, care sunt zdrobiţi datorită absenţei de nedescris a tatălui lor. Ei vor să-i vorbească, dar el pur şi simplu nu poate înţelege lumea lor. A pierdut darul de pătrundere în viaţa unei alte persoane. Acest lucru mă apasă greu. Vreau ca aceşti copii ai mei să-şi iubească şi respecte tatăl. Acesta este un lucru greu, mai ales când nu-şi poate aminti începutul unei fraze la sfârşitul ei.
Ferice de ceice-şi pun tăria în Tine, în a căror inimă locuieşte
încrederea.
Cînd străbat aceştia Valea Plângerii, o prefac într'un loc plin de
izvoare,
şi ploaia timpurie o acopere cu binecuvîntări.
Ei merg din putere în putere,
şi se înfăţişează înaintea lui Dumnezeu în Sion.
(Psalm 84:5-7)
Mă simt ţintuită în 'valea plângerii'. Trebuie să-i spun inimii mele să nu dispere dar sunt întristată deoarece soţul meu nu mă mai cunoaşte. Nu este o alegere rău-voitoare sau violentă. Nu pot acuza pe nimeni, dar el nu mai este. Cel care mi-a cucerit inima şi mi-a oferit speranţa unei vieţi împreună nu mai este. Nu am puterea de a-1 readuce la viaţă şi acest lucru mă îndurerează.
Uneori mă întreb dacă eu sunt vinovată pentru această suferinţă prin care trece. Ar fi trebuit poate să-i permit pastorului nostru să se roage ca el să moară în timp ce se afla la terapie intensivă?
în acel timp, promisiunile speranţei erau încă pline de culoare, iar scutul rugăciunii ne proteja de săgeţile ascunse ale vrăşmaşului. Totuşi, pe parcurs ce zilele se trasformau în săptămâni şi luni, simţeam că am făcut alegerea greşită. Pare oribil să admit acest lucru faţă de mine însămi, cu cât mai mult să-1 împărtăşesc altora.
Deşi carapacea fizică a trupului lui Johan este în curs de restaurare, scânteia care 1-a făcut acea persoană după care-mi tânjeşte sufletul s-a stins. Cât de mult tânjesc după o atingere spontană pe umăr sau după un cuvânt de mângâiere, care să mă asigure că există o lumină la capătul tunelului. 'Valea plângerii' pare mult prea largă, imposibil de traversat chiar în timpul unei vieţi întregi.
Dar există o promisiune. O promisiune că, chiar în vale pot fi săpate noi surse de apă. Izvoare de binecuvântare, nu doar pentru mine însămi, ci pentru a le da şi altora.
68
69
Nu voi M'aţi ales pe Mine;
ci Eu v-am ales pe voi; şi v-am rânduit să mergeţi şi să aduceţi roadă,
şi roadă voastră să rămână,
pentru ca orice veţi cere de la Tatăl,
în Numele Meu, să vă dea,
(Ioan 15:16)
70
71

10 Dăruieşte ceea ce ai

72

După aproape un an şi jumătate de la operaţia lui Johan, am mers din nou în Amsterdam, pentru a vizita baza organizaţiei Youth With A Mission (Tineri pentru Misiune), loc în care, cu mult timp în urmă, Johan îi dusese pe studenţii săi de la şcoala biblică. Floyd McClung, directorul bazei, fusese unul dintre liderii spirituali, care venise la spital să se roage pentru Johan în seara de dinaintea

operaţiei. Acum eram din nou împreună cu acest apostol al misiunii urbane.
în ciuda deficienţelor de memorie şi a vocabularului de aproximativ 100 de cuvinte ale lui Johan, Dumnezeu i-a dăruit lui Floyd ochi ai credinţei pentru a vedea faptul că Dumnezeu îi redase viaţa lui Johan cu un scop. Dumnezeu mai avea încă un plan cu el.
Vă puteţi imagina cât de minunat era să aud aceste cuvinte pline de speranţă? Mai mult decât atât, Dumnezeu ne vorbise deja, iar comentariile făcute de Floyd confirmau acest mesaj. Tocmai citiserăm în Biblia pentru copii o relatare simplă a istorisirii celor cinci pâini şi doi peşti. Această istorisire ne-a inspirat să nu fim pasivi şi să stăm doar aşteptând ca viaţa să se schimbe. Ne revenea şi nouă ceva de făcut.
Pâinile şi peştii au constituit materialul multor predici.. Ceea ce ne-a vorbit nouă a fost dorinţa băieţelului de a da tot ceea ce avea. în loc de a privi la mulţimi şi a se gândi că partea lui era atât de nesemnificativă, el s-a uitat la Isus şi a crezut că El putea face ceva din nimic.
îndrăznim noi să fim ca acest băieţel, cerându-i Domnului să ne folosească? Ce aveam să-i dăm de fapt? Vieţile noastre arătau mai mult asemenea unor fărâmituri în comparaţie cu ce au fost în trecut.
Dar îl iubeam încă pe Domul. 'Suficient'
Aveam inimi pline de compasiune. 'Suficient' Puteam manifesta milă. 'Suficient'

Puteam primi alţi oameni pentru
a-i binecuvânta prin ospitalitatea 'Suficient'
noastră.
Le puteam spăla picioarele altora. 'Suficient'
Ne puteam îngriji şi-i puteam 'Suficient' mângâia pe cei ce aveau inima zdrobită.
Doream să producem o schimbare, chiar dacă ar fi fost doar una mică. Nu doream să rămânem în închisoarea auto-compătimirii, deşi părea cel mai logic loc pentru situaţia prezentă. Ispita era de a aştepta ca totul să fie restaurat conform aşteptărilor noastre înainte de a păşi în necunoscut. Puteam accepta această provocare doar fiind siguri că Domnul era Cel care ne invita. I-am cerut Domnului călăuzire în rugăciune în acest aspect.
Acceptarea invitaţiei lui Floyd pentru ca Johan să facă o Şcoală de Ucenicie singur în Amsterdam era primul pas de bebeluş în credinţă. Se întrezărea un viitor.
în locul unei aparente stagnări în vieţile noastre, se părea că apa curgea din nou. Ni se deschisese o nouă perspectivă. In ,loc de a privi doar în trecut, plângând realizările şi succesele, care păreau duse pentru totdeauna, ni se deschidea un viitor, ce ne aştepta să intrăm.
înainte ca Johan să se mute în Amsterdam pentru a face acea şcoală, am aflat cu multă bucurie că eram însărcinată.
Deţineam o promisiune: purtam acum o promisiune făcută cu mult timp în urmă. Deşi părea imposibil din punct de vedere uman, această sămânţă a promisiunii a trezit în memoria lui Johan evenimente de mult uitate. De undeva, dintr-o zonă îndepărtată, a început să iasă la suprafaţă simţul identităţii sale paterne faţă de ceilalţi copii. încet, foarte încet, şi-au croit drum din nou în conştiinţa lui momente pe care doar părinţii le pot împărtăşi la naşterea fiecărui copil.
Viaţa scânteia viaţă. Speranţa scânteia speranţă. îmi era puţin mai uşor să regăsesc curajul necesar pentru a putea merge mai departe. Exista cu siguranţă un viitor. Purtam acel viitor.
Prin numele pe care le-am ales pentru fiecare dintre copii primiţi, doream să transmiteam ceva despre Dumnezeu. Ce nume avea să exprime drumul de până acum?
Johan citea despre viaţa lui Iosif în pustie. Acest tânăr avusese vise care fuseseră risipite deasemenea. Călătoria sa 1-a purtat prin sclavie, închisoare, respingere, după care promisiunile primite cu mult timp înainte s-au împlinit rapid. Nu este o coincidenţă faptul că, atunci când Iosif a fost ales prim ministru peste Egipt, i-a pus numele Efraim celui de-al doilea fiu al său. în mijlocul biruinţei sale, el a recunoscut că 'Dumnezeu 1-a făcut roditor în ţara durerii'.
I-am dat fiului nostru acest nume pentru a face o declaraţie profetică a rodirii, ce avea să caracterizeze din nou vieţile noastre. Totuşi, aşa cum se întâmplă în cele mai multe lucruri din viaţă, nu ni se oferise şi un orar. Nu ne era clar când avea să se întâmple acest lucru, dar ştiam că avea să se întâmple cu siguranţă.

îşi înnoiesc puterea,
ei zboară ca vulturii;
aleargă şi nu obosesc,
umblă, şi nu ostenesc.
(Isaia 40:31)
76

77

11
Speranţa

78

Ceea ce aşteptam de fapt, era ca fiecare pas al călătoriei să ne aducă o victorie finală. Nu mai existau însă reperele din trecut. Johan nu s-a trezit 'deodată' pentru a descoperi că şi-a redobândit abilităţile de lider sau de vorbire, sau personalitatea deţinută anterior.

Mă durea inima să-1 văd cum se străduia să-şi găsească cuvintele potrivite, pentru a exprima gândurile adânci, la care medita. Calea de comunicare, de la inimă, via minte, prin cuvântul rostit, era blocată. Uneori, puteam citi pe faţa lui faptul că deţinea abilitatea interioară de înţelegere a lucrurilor petrecute, dar îi lipsea capacitatea de a conştientiza nevoia noastră după mai multe informaţii, pentru a putea înţelege, ce dorea cu adevărat să transmită. Alteori, faţa îi era umbrită de un nor, când realiza că-i lipsea vocabularul necesar pentru a putea picta imaginea, ce se derula pe ecranul minţii sale.

Totuşi, nu mi-am pierdut speranţa din inimă, că ceea ce i-am încredinţat Domnului, se va întâmpla. El a promis că ne va da un viitor şi un destin. Ştiam că, înainte ca Johan să moară, avea să fie vindecat pe deplin. Chiar în acel moment, ştiam că sufletul îi rămăsese neatins, în ciuda faptului că suferise afecţiuni majore în trup şi minte. întrebarea era, cât de mult puteam spera să se întâmple în această parte a eternităţii?

Johan a început să-şi revină în timpul Şcolii de Ucenicie. Cele trei luni ale fazei teoretice, petrecute în învăţăturile din Cuvântul lui Dumnezeu, i-au produs o restaurare considerabilă. Şi-a dezvoltat vocabularul de la aproximativ 100 de cuvinte la 300 de cuvinte. Medicul neurolog a fost impresionat de progresele realizate.

Conduceam maşina în fiecare vineri seara spre Amsterdam, pentru a-1 aduce pe Johan acasă în Soest, pentru sfârşitul de săptămână. Duminică, participam la serviciul de închinare de după-amiază al

79

comunităţii TPM. Copii erau bucuroşi să facă parte dintr-o comunitate internaţională.

Aceste prime semne ale restaurării, ne-au încurajat să facem Şcola de Ucenicie din următorul an, de data aceasta ca şi familie. Nu mai existau nici un fel de punţi, care să ne lege de trecut. Aveam nevoie de noi cărămizi, pentru a zidi un pod nou către viitor. Noua pregătire ne oferea aceste cărămizi.

Aveam parte de provocări financiare. Datorită a tot ceea ce se întâmplase până în acel moment, şi a inabilităţii mele de a înţelege formularele corespunzătoare, care trebuiau completate, venitul nostru s-a redus îa minim. Trebuia să păşim prin credinţă pentru a beneficia de pregătire, dar de unde aveau să vină finanţele necesare? Trebuia să alegem: fie să ne uităm la lumea vizibilă cu limitările deţinute, sau să ne rugăm Domnului din nou să ne dea perspectiva şi strategia Sa.

Am început să scriu familiei şi prietenilor mei pentru a le explica drumul pe care ne aflam. încet, am început să primim banii necesari pentru a merge în Amsterdam, să facem o şcoală împreună, ca şi familie. Datorită acestui pas, a fost necesar ca Johan să renunţe la ajutorul guvernamental pentru boală şi la asigurarea oferită, fiind nevoiţi să găsim o companie de asigurări privată, care ar fi vrut să ne accepte, având în vedere istoria medicală a lui Johan din ultima vreme.

Cum puteam să ne încredem în Domnul în aceste decizii extrem de dificile? Cum puteam şti că nu ne-a abandonat sau părăsit?

Pentru a putea lua această decizie, trebuia să ne întoarcem la rugăciunea rostită de repetate ori: *'Doamne, nu avem un plan B. Dacă nu intervii, nu vom reuşi. Ţi-am cerut călăuzire şi dorim să Te urmăm. Cuvântul Tău ne promite, că cei ce se încred în Tine, nu vor fi daţi de ruşine niciodată. Isus,*

Tu eşti moştenirea noastră. Vieţile noastre îţi aparţin, arată-ne calea pentru nu a rămâne în îndoială şi nesiguranţă. Ne aflăm pe un drum pe care nu am mai păşit niciodată. Niciodată n-am mai auzit de cineva care să fi umblat pe aici, în astfel de circumstanţe. Alegem să ne încredem în Tine. Recunoaştem ceea ce spune Psalmul 56, 'Oridecăteori mă tem, mă încred în Tine.'
'Recunoaştem că drumul pe care păşim este mai degrabă înfricoşător, dar alegem să ne punem încrederea în Tine. Cuvântul Tău spune că eşti de încredere şi că îţi pasă de noi. Tu ne înveţi să ne aruncăm poverile şi slăbiciunile asupra Ta. Tu ne înveţi să credem că
80
Tu nu eşti doar Creatorul, ci şi că Tu poţi recrea ceea ce a fost stricat sau distrus.
'In timp ce păşim prin credinţă, îţi cerem protecţia Ta divină peste copii noştri. Ii iubim pe aceşti micuţi războinici, care au fost atât de iubitori în circumstanţe atât de constrângătoare. Binecuvintează-i din plin şi deschide-le ochii pentru a-Ţi putea vedea slava. Tu ai o moştenire pentru ei. Atunci când plâng, Tu vrei să-i mângâi şi să le arăţi că-Ţipasă de ei.
'Dă-ne curajul de care avem nevoie pentru a nu renunţa. Dă-ne putere să perseverăm în a lupta încă o zi.'
In timpul şcolii, în urma rugăciunii, a citirii Cuvântului Său şi a sfaturilor înţelepte ale prietenilor, Dumnezeu a început să ne vorbească, spunându-ne că doreşte ca noi să ne mutăm în acest oraş cu toată familia, pentru a locui permanent în Amsterdam.
A urma un program de training în acel oraş era un lucru, dar a ne muta dintr-un oraş frumos precum Soest nu mi se părea o idee prea bună. Nu trecuserăm deja prin suficiente greutăţi? Cum era posibil pentru copii noştri să crească sănătos între cărămizi şi beton? Nu le trebuiau câmpuri verzi şi copaci pentru a-şi dezvolta personalităţi echilibrate? Nu este oraşul un loc care, datorită întunericului şi nenumăratelor ispite deţinute, trebuie evitat cu orice chip? Mi-am amintit de faptul că, pe când eram bebeluş, părinţii mei m-au luat cu ei în Japonia, după război. în gândirea mea, acel lucru părea mai uşor decât gândul de a ne muta în Amsterdam. Dintre toate oraşele, nu era acesta oraşul care reprezenta tot ceea de care doreai să-ţi protejezi copii?
Aş dori să vă împărtăţesc un scurt articol pe care l-am scris cu privire la luarea acelei decizii. Acesta descrie lupta prin care am trecut, înainte de a face pasul mutării în oraş ca şi familie.
Oraşul Amsterdam alcătuieşte un centru de intrigă şi plăcere. Turişti, refugiaţi, şi călători de orice fel îşi croiesc drum către această 'Veneţie de Nord'. Din punct de vedere al compoziţiei etnice, el deţine peste 170 de naţionalităţi majore şi nenumărate sub-grupuri etnice. Acest oraş al refugiulu, a fost timp de secole destinaţia nenumăraţilor căutători de un loc, în care toleranţa socială şi religioasă să triumfe. Amsterdam a reprezentat odată un liman al refugiului, fondat pe principii creştine. Acum, este plin de prostituţie, trafic
81
de droguri şi diferite vicii; de-a lungul acestor canale pitoreşti, pornografia la copii şi-a găsit un loc de hrană îmbelşugată.
înainte de a ne alătura organizaţiei Tineri Pentru Misiune, L-am întrebat pe Domnul împreună cu toată familia, care este locul în care trebuie să locuim. Am simţit că ne spune, 'în centrul oraşului Amsterdam'. Deoarece aveam patru copii mici, strigătul inimii mele era, 'Doamne, cum pot copii noştri creşte normal în mijlocul acestui centru al decăderii?'
In timp ce-mi exprimam temerile şi gândurile mele Domnului, Duhul Sfânt mi-a oferit pace şi capacitate de înţelegere. Doar în centrul voii lui Dumnezeu se poate găsi adevărata siguranţă. Eram pe deplin încredinţaţi că Dumnezeu era cu noi. El avea să fie sursa înţelepciunii necesare pentru a ne creşte copii. El era preocupat de binele lor.
Temerile mele, în ce priveşte creşterea copiilor, nu dispăruseră, dar Domnul îmi cerea să privesc la El. EI ne dă înţepciune în a ne creşte copii pentru a fi temători de Dumnezeu şi oameni care să-L iubească pe Domnul.
Pe plan fizic, există multe pietre de poticnire într-un oraş precum Amsterdam. Totuşi, Domnul m-a încurajat să privesc cu ochi diferiţi la locul, în care El ne chema.
'Carolyn, mi-ai cerut să te conduc şi să te călăuzesc. Mi~ai cerut perspectiva mea, vreau să-ţi arăt cum văd Eu oraşul. Eu iubesc oraşul Amsterdam. îl văd ca un loc care deţine mult potenţial. Este un oraş al refugiului pentru foarte mulţi oameni asupriţi şi dispersaţi. Ei vin aici pentru a căuta împlinire şi satisfacţie, dar caută aceste lucruri în locuri necorespunzătoare şi din motive greşite. Vrei să mergi să le împărtăşeşti inima Mea celor pierduţi, care sunt pe moarte? Vei fi tu mâinile şi picioarele mele,

care să le împărtăşească dragostea Mea celor pe care-i vei întâlni? Nu este de mirare că acest oraş este atât de întunecat, dacă toţi ucenicii mei părăsec oraşul. Vreau să te trimit acolo să fii lumina Mea. Mâna Mea va fi peste copii tăi, pentru că ei vor avea o moştenire în ceea ce vei face tu.'
Putea acest lucru să fie adevărat?
'Dar Doamne, noi suntem atât de slabi, Johan nu-şi poate încă aminti întotdeuna numele noastre şi continuă să aibă crize grave de epilepsie. Ce avem noi de oferit? Nu suntem puternici sau bogaţi.
82
Acestea sunt lucrurile care contează în acest oraş. Cum vom reuşi să ne descurcăm ca şi familie într-un astfel de mediu?'
Răspunsul primit era incredibil.
'Când oamenii se vor uita la tine şi vor afla de drumul pe care ai fost, vor şti atunci că Eu sunt Acela care te-a ajutat. Eşti gata să mă laşi să lucrez prin slăbiciunile, lipsa de importanţă şi lipsurile tale? Vreau să-Mi descopăr slava şi să-Mi manifest puterea prin tine. Eşti gata?'
în urma unei astfel de invitaţii, nu puteam decât să păşesc în această direcţie spre viitor. Mica scânteie de credinţă a aprins încrederea de a păşi în necunoscut. Unul dintre avantajele de a-ţi recunoaşte slăbiciunea şi neputinţa, este conştientizarea faptului că-I poţi cere ajutorul Celui care este mai mare şi mai puternic.
83

Căci chiar dacă smochinul nu va înflori,
viţa nu va da niciun rod,
rodul măslinului va lipsi, şi cîmpiile nu vor da hrană, oile vor pieri din staule, şi nu vor mai fi boi în grajduri,
eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeul mântuirii mele! (Habacuc 3:17-18)
84
85
12 Confruntarea cu dezamăgirea
86

I-am cerut Domnului o strategie, atunci când am aflat că aveam să ne mutăm în Amsterdam. în Biblie, există multe exemple, în care Dumnezeu oferă instrucţiuni clare celor care au nevoie de un tipar divin. Iosua a primit un plan neobişnuit de cucerire a oraşului Ierihon. Cine ar fi crezut că şapte zile de marş şi un strigăt bubuitor aveau să dărâme nişte ziduri de necurecit? Ghedeon se considera un laş, dar Dumnezeu a văzut în el un spirit de războinic viteaz şi o inimă ascultătoare pentru a-i urma instrucţiunile, atunci când i s-a cerut să reducă armata, cu care avea să meargă la război. Imaginaţi-vă o mică bandă de 300 de oameni cu torţe şi vase de lut ca şi arme.
Aşteptând în rugăciune înaintea Domnului, planul de a ne alătura organizaţiei TPM şi de a ajuta în lucrările de binefacere ne deveni clar. Conducerea organizaţiei era extraordinară. Ne-au primit ca pe o mică familie, nu ca şi o obligaţie. De fapt, au văzut potenţial în noi.
Vocabularul lui Johan, deşi se îmbunătăţise, deţinea încă aproximativ 300 de cuvinte în acel moment. Continua să aibă crize frecvente iar tratamentul nu-1 ajuta. De fiecare dată când se întâlnea cu cineva, trebuia să-i fie prezentat din nou. în ciuda acestor provocări, părtăşia adâncă, pe care o avea cu Isus, nu putea fi exprimată în cuvinte. Johan radia o pace lăuntrică adâncă, a cărei sursă poate veni doar din conştientizarea faptului că ai valoare şi eşti important. Johan ştia că Isus îl iubeşte şi are grijă de el. Şi acest lucru era vizibil.
S-a luat decizia ca Johan să ajute echipa care lucra cu oamenii străzii. Ce era uimitor era că acest lucru i se potrivea perfect. Johan avea capacitatea de a asculta. Deşi nu putea răspunde întotdeuna în mod fluent sau utilizând un vocabular bogat, exista o legătură născută dintr-o stare de frângere, care-1 făcea capabil să comunice ceva ce ţinea mai
87
mult de veşnicie, decât de prezent. în acest fel, în anii ce au urmat, el a condus mulţi oameni pentru a cunoaşte inima Tatălui.

Paşii făcuţi pentru a investi ceea ce avea, l-au dus la sfârşitul suferinţei. Avea curajul de a păşi înainte, deşi nu ştia când avea să se fie lovit de un nou atac epileptic. Totuşi, punându-se în poziţia de a da ceea ce avea, Dumnezeu a început să-i umple resursele. Johan a învăţat din nou cum să clădească punţi nu doar în ce priveşte comunicarea, ci şi în domeniul relaţiilor.
In timpul celui de-al doilea an petrecut în Amsterdam, Johan a început să 'se trezească'.
Fusese nevoie să mă gândesc adânc Ia însemnătatea acestui fapt. Până în acel moment, Johan se putea orienta în lume doar pe baza a ceea ce-1 învăţasem sau îi împărtăşisem eu. într-un fel, se poate spune că repeta doar ceea ce-i spuneam. Odată cu această 'trezire', a început să-şi amintească singur cine era. A început să fie conştient de realitatea situaţiei în care se afla, proces care 1-a făcut să se simtă asemenea unei păsări cu aripi frânte. Această stare i-a produs o frustare de ne-exprimat, datorită reiterării unei slabe amintiri a ce însemna să zbori asemenea unui vultur.
Şi-a amintit de experienţa sa, de când fusese în prezenţa Domnului. De fapt, până în acel moment, nu ştiusem dacă se întâlnise cu Isus, deoarece nu avusese moarte clinică. Unul dintre prietenii noştri avusese o vedenie, în care Johan fusese în prezenţa Domnului, dar acum el a început să ne împărtăşească de experienţa lui din afara trupului. Deşi amintirea acestui eveniment era foarte vie, îi era totuşi greu să ne spună exact când s-a întâmplat. Probabil a avut loc în timp ce se afla în comă în departamentul de terapie intensivă, cel mai probabil, în timpul primelor atacuri epileptice, până ce i s-a făcut anestezia. Nu-şi amintea nimic din ce s-a petrecut în departamentul de terapie intensivă.
Ne-a spus că în prezenţa Domnului, a trăit o uimire şi pace profundă. Acea cunoaştere făcea ca orice întrebare sau nevoie de a întreba sau vorbi să nu-şi aibă rostul. Stătea prosternat, cu faţa la pământ în închinare înaintea Domnului, totuşi, îl putea vedea. Isus radia în strălucire, dar nu cu o lumină orbitoare. Faţa nu I se putea vedea. Duhul lui Johan radia o lumină şi bucurie copleşitoare. Acela era locul în care îşi dorea să rămână. Experimenta un sentiment de împlinire totală, de a fi ajuns în sfârşit 'acasă', Totuşi, Domnul avea alte planuri. Johan işi aminteşte cum a fost trimis înapoi în trup pentru a împlini chemarea pe care Dumnezeu o avea încă pentru el. 88
Trezirea la realitatea zdrobitoare din viaţa lui, amintindu-şi cum obişnuia să funcţioneze, precum şi amintirea împlinirii simţite în prezenţa Domnului, l-au umplut pe Johan de mânie şi l-au dus într-o stare de depresie. Simţea că nu putea continua să trăiască cu acea dezamăgire profundă din prezent. Era de parcă fusese dezbrăcat de orice urmă de demnitate. în loc de un proces de curăţire, părea să fie asemenea unui stejar puternic, care fusese tăiat din rădăcină.
Atacurile epileptice continuau să-1 facă infirm. Devenise conştient de faptul că oamenii îl cunoşteau, în timp ce pentru el, fiecare întâlnire cu un prieten sau cunoştinţă era ca şi cum s-ar fi întâlnit un străin. Nu deţinea nici un fel de resurse noi, ci trebuia să primească aceleaşi noţiuni elementare în mod repetat. Ca şi o persoană antrenată în comando, cineva care putea ataca orice imposibilitate ieşind la suprafaţă pe înălţimi, vederea stării prezente era o povară, aproape imposibil de purtat.
Până în acest moment, nu-şi amintise în mod intuitiv cine era. Datorită acestui fapt, primii patru ani fuseseră mai uşori într-un fel pentru el. Acum, sufletul îi era chinuit de întrebări şi îndoieli. De ce îi îngăduia Domnul să continue să trăiască într-o astfel de stare zdrobitoare? Ce fel de cinste i-ar fi putut aceasta aduce lui sau lui Dumnezeu?
De nenumărate ori, a apelat la Cuvântul lui Dumnezeu pentru a-şi găsi consolarea, în întrebările sale. Citind despre Nebucadneţar, în cartea Daniel, a văzut cum acest rege şi-a venit în fire, după ce fusese smerit, cerându-I mai întâi iertare lui Dumnezeu, pentru că-I ceruse un răspuns la suferinţa sa. Johan a recunoscut că şi el îi ceruse lui Dumnezeu să-i dea socoteală.
într-un moment de renunţare adâncă, Johan i-a cerut Domnului să-1 ierte pentru mînia lui - mânie născută din dezamăgirea profundă, că Dumnezeu îi permitea să trăiască cu atât de multe handicapuri. I-a cerut Domnului har pentru a trăi demn, în ciuda limitărilor sale. A mărturisit că nu dorea să se ascundă în spatele problemelor, ci dorea ca Dumnezeu să folosească ceea ce mai rămăsese din viaţa sa pentru gloria Sa.
Atingerea acestui punct de biruinţă în duhul său, nu a schimbat circumstanţele peste noapte, dar i-a redat credinţa şi speranţa că Dumnezeu mai avea încă un plan pentru el. în loc de a le permite circumstanţelor să-i dicteze răspunsul, Johan a îmbrăţişat invitaţia de a recunoaşte bunătatea şi grija Domnului, în mijlocul lucrurilor prin care trecea.
89
După câţiva ani, medicamentele împotriva atacurilor epileptice, pe care Johan le lua, i-au distrus vezica urinară. Ca urmare, a suferit două operaţii, deoarece incizia s-a deschis de două ori, în timpul

unor serii de atacuri. Provocarea de a nu renunţa, ci de a continua să lupte, era într-o stare de adâncă tensiune, devenind în acest sens, o decizie zilnică. Promisiunea din Cuvântul lui Dumnezeu rămânea valabilă, exista un viitor şi o nădejde. Era posibil ca Dumnezeu să fie glorificat datorită perseverenţei noastre zilnice?

Căci nu prin sabia lor au pus mâna pe ţară,
nu braţul lor i-a mîntuit, ci dreapta Ta,
braţul Tău, lumina Feţei Tale,
pentru că îi iubeai.
(Psalm 44:3)

91

13 Perseverenta

Partea a doua a strategiei divine pentru familia noastră, în privinţa mutării în acest oraş, era să deschidem o organizaţie non-profit, pentru a cumpăra o casă, care să ofere ospitalitate celor ce aveau să treacă pe aici. Având în vedere condiţiile în care ne aflam, acest lucru părea imposibil. Experimentasem adevărul din loan 10, privitor la faptul că puteam auzi vocea Domnului, şi că El ne putea vorbi cu adevărat. în timp ce aşteptam în rugăciune, ne-au venit în minte numele a patru persoane pe care le cunoşteam. Le-am notat numele, după care i-am sunat. Le-am prezentat planul de a avea o casă, care să ofere ospitalitate, un loc de refugiu în acest mare oraş al refugiului. Avea să fie o casă, în care oamenii urmau să se simtă bineveniţi şi să primească puţin mai mult din dragostea lui Dumnezeu.

Primele trei persoane pe care le-am sunat ne-au încurajat şi provocat să urmărim această idee. Răspunsul primit de la a patra persoană pe care am sunat-o, ne-a copleşit. După ce i-am prezentat acest proiect, această femeie ne-a împărtăşit cum i-a vorbit Dumnezeu că trebuie să dăruiască o sumă considerabilă, deşi nu ştia cui. Auzindu-ne pe noi, a simţit că trebuia să ne dea nouă această sumă de bani. Acea sumă de bani nu era de ajuns pentru a cumpăra o casă, dar ne oferea credinţa că Dumnezeu era la lucru.

Făcând un pas prin credinţă, fiul nostru Judah, ce avea şase ani atunci, a venit la noi ţinând în mâna sa şase florini olandezi. Ne-a spus că ştia că Dumnezeu avea să ne dea o casă, iar el dorea să contribuie la cumpărarea ei. O, să ai credinţa unui copil!

Le-am prezentat planul nostru conducerii bisericii noastre şi organizaţiei TPM. Ambele grupuri ne-au încurajat să urmărim proiectul.

Prima casă pe care am văzut-o era frumos renovată, dar banca nu era interesată să ne ofere ipoteca necesară. Făcusem deja cunoscut planul nostru în Soest, aşa încât trebuia să eliberăm casa în care locuiam în două luni. Eram convinşi că urma să se întâmple ceva, deoarece acum primeam bani pentru casa din Amsterdam în mod regulat. Deschisesem deja o organizaţie non-profit pentru achiziţionarea casei, permiţându-le altora să ne ţină responsabili de ceea ce făceam. De asemenea, aveam nevoie de expertiză legală şi financiară. Un grup de prieteni extraordinari au dorit să ne susţină, formând un bord pentru noi. Ceea ce este scris în Proverbe e adevărat: există protecţie în multitudinea de sfătuitori.

A venit ziua în care trebuia să ne mutăm din Soest, dar nu aveam încă un loc în Amsterdam. Am depozitat tot ceea ce aveam într-un container mare, pe care l-am parcat pe terenul bisericii locale. în ziua în care neam mutat ploua tare.

După câteva săptămâni, m-am trezit într-o dimineaţă, conştientizând cu durere că tot ceea ce aveam, urma să fie umplut de mucegai datorită ploii. Nu puteam despacheta totul pentru a aerisi containerul, dar ceea ce puteam face era să mergem în jurul lui, pentru a-I cere Domnului să oprească formarea mucegaiului. Am făcut acest lucru, iar după câteva luni, când în sfârşit am avut o casă şi am despachetat ceea ce aveam, am văzut că fiecare saltea era puţin decolorată. Era evident că începuse să se formeze mucegai dar se oprise! Nu se putea simţi nici cel mai mic miros de mucegai. Totul mirosea proaspăt, a primăvară.

Asemeni unor nomazi în oraş, ne-am mutat în câteva camere într-una din cădirile oragnizaţiei

misionare. Părea atât de neobişnuit; ştiam că avea să se întâmple ceva curând, dar nu ştiam când. După o săptămână, micul nostru trib a trebuit să se mute la capătul holului, în alte câteva camere. Aceasta a fost probabil cea mai dificilă mutare din viaţa mea. Aproape toţi ajunseserăm la capătul puterilor noastre. Deşi nu ar fi putut fi o mutare la o mai mică distanţă, ne simţeam asemenea unor refugiaţi dispersaţi.
întrebarea era: 'Cunoşteam acum timpul potrivit în acest aspect?' Luptam pentru ceva cu orice preţ.
La plecarea unui cuplu misionar în concendiu, a fost posibil să stăm în apartamentul lor timp de trei luni. Deoarece credeam că aveam să ne mutăm în centrul oraşului, am trimis copii la o şcoală din centru. Acest lucru implica o navetă zilnică cu metroul.

94

în mijlocul acestei perioade de tranziţie, Johan a suferit o intoxicaţie cauzată de medicamente. într-o noapte, în timpul unei crize dure, creierul său nu a mai transmis semnalul plămânilor pentru a continua respiraţia. A început să devină vânăt datorită lipsei de oxigen. Nu ştiam cum să-1 readuc la viaţă, deoarece gura îi era încleştată.
Am strigat în mod literal către Domnul după ajutor. Panica pusese stăpânire pe mine, neştiind cum să-1 ţin pe soţul meu în viaţă. După aceea, am simţit deodată că Duhul Sfânt îmi spune să-i fac resuscitaţie prin nas. Mai târziu, am aflat că acesta este modul oficial de a-i face resuscitaţie unei persoane în situaţia lui, dar nu avusesem nici un fel de pregătire în acest sens.
Ca şi cum acest lucru nu ar fi fost de-ajuns, poşta ce veni după câteva săptămâni, includea un raport bancar, în care toate cecurile noastre fuseseră încasate. Eram pe roşu cu câteva mii de florini. La început, am negat acest fapt în aşa fel încât am dorit să sun la bancă, pentru a le transmite că ne trimiseseră bilanţul greşit. Totuşi, problema era că era indicat contul nostru. Banii pentru casa erau într-un cont separat, nefund afectaţi de acest fapt, dar problema cu care ne confruntam ca şi familie, era că nu mai aveam nimic din ce să trăim, iar contul nostru era blocat până când aveam să rezolvăm problema. A urmat o investigaţie. După trei luni, devenise clar faptul că un angajat al băncii furase cecurile noastre şi le folosise pe toate. Banca ne-a rambursat datoria şi toată dobânda din toată această perioadă.
In ciuda tuturor acestor traume survenite, singurul cuvânt primit de la Domnul era, 'Perseveraţi'.
într-o dimineaţă de noiembrie, aveam un timp de rugăciune. Eram pe punctul de a ne muta din nou, ceea ce însemna că pe parcursul unui an, fiecare din noi dormiseră în opt paturi diferite. Toţi ajunseserăm la capătul răbdării. Cu toţii credeam că Dumnezeu ne pregătea ceva, dar nu ştiam timpul în care avea să se întâmple. Pentru binele copiilor, aveam nevoie de o oarecare formă de stabilitate. Poate că trebuia să închiriem doar un apartament. Poate că acesta nu era timpul potrivit la urma urmei. Totuşi, în acea dimineaţă de 11 Noiembrie, Dumnezeu ne-a vorbit din Psalmul 44:3.
Căci nu prin sabia lor au pus mîna pe ţară, nu braţul lor i -a mîntuit, ci dreapta Ta, braţul Tău, lumina Feţei Tale, pentrucă îi iubeai.

95

în acea seară, cineva ne-a sunat pentru a ne dărui 100,00 de florini olandezi (50,000 dolari americani). Următoarea zi, agentul imobiliar ne-a informat că o casă tocmai fisese scoasă pe piaţă, iar noi eram primii care aveam permisiunea să o viziteze şi să o verifice.
Am mers împreună pentru a vedea casa de pe strada Romeinsarmsteeg, o stradă îngustă situată între două canale, chiar în spatele palatului din centrul oraşului Amsterdam. La partier era un garaj spaţios. Deasupra avea trei etaje. Casa era construită în anul 1740 şi fusese renovată recent- Era spaţioasă, având suficiente camere pentru a acomoda o familie de şase persoane, precum şi nenumăraţi oaspeţi anticipaţi. In timp ce urcam lungul rând de scări din stradă către primul etaj, L-am simţit pe Domnul spunându-ne că El pregătise acest loc pentru noi.
Johan s-a dus la bancă, şi cu vocabularul său limitat a explicat că eram misionari, neavînd un salar fix (doar daruri de la familie, prieteni şi biserici), şi a solicitat o ipotecă. Johan nu ştia în acel moment, că tânărul de la ghişeu îl cunoştea. Se întâmpla să fie prietenul unei tinere din grupul nostru de tineri. Cunoştea drumul credinţei şi perseverenţa lui Johan. A reuşit să ne ofere o ipotecă.
Pe data de 24 Decembrie 1987, ne-am mutat în această casă promisă. Primul lucru pe care l-am făcut, a fost să mergem la partierul casei pentru a o dedica Domnului şi planurilor Lui. I-am cerut să facă din această casă un loc de mari binecuvântări pentru mulţi oameni. Timpul lui Dumnezeu era perfect, căile Lui de nepătruns.

Sufletul binefăcător va fi săturat, şi cel ce udă pe alţii va fi udat şi el. (Psalm 11:25)
96
97
14 Ospitalitate
98
Aveam în sfârşit o casă în centrul oraşului. Ca şi familie, trebuia să binecuvântăm, să arătăm compasiune şi să facem fapte bune. Numele casei noastre era *De Loofhut,* numele olandez pentru Sărbătoarea Corturilor. în timpul acestei sărbători, poporul evreu trebuia să-şi amintească că erau călători pe pământ. Dorinţa noastră, era să le oferim cazare altor călători, care aveau să ne iasă în cale. De asemenea, cuvântul *loofhut* poate fi tradus şi ca, 'un loc al laudei'. Dorinţa noastră era ca această casă să fie un loc al bucuriei şi al laudei lui Dumnezeu.
Cine erau oamenii cărora trebuia să le slujim? Ştiam că nu aveam să devenim un centru de recuperare pentru oamenii străzii sau pentru cei dependenţi de droguri, în ciuda lucrării noastre de mai demult cu astfel de oameni, dar nu ne era încă clar pe cine urma să primim în familia noastră.
Da, acesta era un efort de familie. Toţi copii aveau de jucat un rol semnificativ. în Noul Testament, ospitalitatea este inclusă în fiecare listă ce conţine condiţiile esenţiale a conducerii. Fiind implicaţi în această slujire, copii aveau să înveţe în primul rând unele calităţi ale conducerii. Acest lucru le dădea posibilitatea de a învăţa cum să-şi împărtăşească vieţile altora.
Scopul nostru nu era să primim musafiri, ci să-i binevenim în vieţile noastre. Ospitalitatea începe în inimă. Se bazează pe înţelegerea că Domnul este Sursa, din care putem da. Ofeream un loc la masa din casa noastră, dar şi mai important era locul din inimile noastre.
Deşi nu înţelegeam pe deplin la început, generozitatea era o cheie importantă, ce ne ajuta să mergem înainte, în viaţa la care ne-a chemat Dumnezeu. Dumnezeu ne-a provocat să dăruim altora în măsura generozităţii cu care primiserăm. De multe ori, eram conştientă că
99

mâncarea pe care o aveam, nu era de ajuns pentru a-i hrăni pe toţi cei de la masă. Nu mai aveam nici un ban pentru a cumpăra noi provizii, totuşi, toţi cei care mâncau cu noi erau săturaţi. Pe deasupra, ne mai şi rămânea mâncare. Uneori, copii îmi cereau, în glumă, să nu mă rog atât de mult, deoarece nu le plăceau în mod deosebit resturile de mâncare!
Călători, misionari, pastori, copii vecinilor, studenţi, prieteni necunoscuţi, turişti - sute de oameni au început să ne viziteze. Nu era uşor să cazăm atâţia oameni cu un buget mic, dar cheia se găsea în următoarea rugăciune, *'Doamne, le slujim oamenilor pe care ni-i aduci în cale, ca un act de închinare către Tine. Cuvântul Tău spune, ' Fiţi primitori de oaspeţi intre voi, fără cârtire. Ca niUte buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul, pe care l-a primit.' (1 Petru 4:9-10). Doame, Te rog să Te îngrijeşti de tot ce este nevoie, pentru a le arăta dragostea Ta oamenilor care ne intră pe uşă.'* La fiecare cerere primită, îl întrebam pe Domnul dacă noi eram cei care trebuia să răspundem. Adesea răspunsul era da, deşi uneori a fost necesar să refuzăm unele persoane.
Dăruind altora, eram şi noi binecuvântaţi. Copii erau încântători. îşi propuseseră în inimile lor, să nu adopte 'maniere alese'. Ceea ce a început probabil ca şi dorinţă copilărească, a ajuns să fie o binecuvântare. Pur şi simplu, ei îi includeau pe toţi în inimile lor şi în conversaţiile de la cină. Atunci când un grup de pastori români care stăteau cu noi, încercau să ia ceva din celălalt capăt al mesei, copii făceau acelaşi lucru, pentru a nu-i face pe oaspeţi să simtă că au comis o nepoliteţe.
De la ministrul de finanţe albanez, până la studenţii brazilieni, toţi erau bineveniţi. Fiecare aducea poveDtile lor cu ei. Acest lucru ne-a oferit o rezervă bogată de experienţe de viaţă, care ne-a binecuvântat.
Intr-o zi, am primit un telefon de la birou, spunându-mi că un cuplu rămas în oraş datorită unei încurcături de zbor avea nevoie de cazare. Era posibil să-i ajut? Aveam deja doi oaspeţi ce stăteau cu noi, maşina de spălat mi se stricase, iar Johan era într-o călătorie, aşa încât am simţit că sunt îndreptăţită să-i refuz. Totuşi, o voce slabă interioară îmi spunea că ar trebui să-i dau acestui cuplu dormitorul nostru, eu putând să dorm pe saltea într-una din camerele copiilor. Eram pe punctul de a mi

se face milă de mine însămi, când mi-am dat seama că această sugestie era o posibilitate realistă. Am pregătit camera, având în acelaşi timp sentimentul că fac un sacrificu.
La sosirea oaspeţilor, acest cuplu încântător s-a adaptat imediat. După aceea, spre surprinderea mea, am aflat de binecuvântarea pe care Domnul nu dorea să o pierd. Fiul nostru cel mare era dislexic. Soţia din acest cuplu era specializată în asistarea copiilor dislexici. Şi-a dedicat săptămâna petrecută în Amsterdam pentru a-1 ajuta pe Jozua. Lucrurile învăţate de Jozua prin ea, l-au ajutat să treacă peste aceasta, făcând posibil mai târziu să meargă şi să gradueze la universitatea olandeză.
Aş fi putut atât de uşor să pierd acea binecuvântare. Deţineam, într-adevăr argumente valide, privitoare la motivele pentru care, mi-ar fi fost prea mult să primesc aceşti oaspeţi. Prin această experienţă, Domnul m-a învăţat din nou importanţa de a-I cere întotdeauna înţelepciune şi discernământ. Evrei 13:2 conţine o încurajare puternică: ' Să nu daţi uitării primirea de oaspeţi, căci unii, prin ea au găzduit, fără să ştie, pe îngeri.'
Odată cu trecerea anilor, am avut privilegiul de a oferi ospitalitate unor mii de oameni, în mod literal. Uneori, acest lucru implica a oferi un pat curat şi o masă caldă; alteori a servi o cafea şi a purta o discuţie de la inimă la inimă. Era un loc pentru întâlniri de grup, unde se ţineau întâlniri de rugăciune, unde copiii veneau să joace Lego şi să se joace cu câinele nostru, Sam. în timp ce beam ceai împreună după-amiaza, mulţi oameni au auzit şi au primit dragostea Tatălui.
Domnul ne-a arătat care erau micile noastre pâini şi peşti. El a luat fărâmiturile, pe care le-am predat în mâinile lui, şi le-a multiplicat. El a vrut să vadă dacă eram disponibili. S-a uitat să vadă dacă aveam să-L alegem pe El mai presus de durerea sau întristarea noastră.
Aveam noi să permitem puterii învierii Lui să curgă prin noi, eliberându-ne în acest fel de amărăciune, disperare şi auto-compătimire? El ne-a arătat că slujirea altora era un act de închinare către El. De fapt, aceasta era cea mai înaltă chemare din vieţile noastre. El dorea să ne înveţe, că tot ceea ce facem în vorbă sau faptă trebuie să fie spre cinstea şi slava Lui, prin puterea pe care El ne-o oferă.
L-am întrebat pe Domnul adesea, în ce fel ceea ce făceam aici, în centrul oraşului Amsterdam, producea vreo schimbare? Răspunsul Lui era dintr-o perspectivă total diferită de a mea: *'Alegerea ta, de a te închina Mie în mijlocul vieţii pe care o duci, îmi aduce multă bucurie. Făcând din casa ta un loc unde sunt onorat şi unde numele Meu este chemat, îmi aduce multă plăcere.'* Din această perspectivă, experienţele comune, de zi cu zi deveniseră un sanctuar al părtăşiei cu Dumnezeul

li

Cel Prea înalt. Casa noastră avea să fie un loc al comuniunii cu îngerii, unde, fără o purtare de grijă supranaturală, nu ne puteam descurca.
Odată cu transformarea lunilor în ani, cea mai mare minune fusese susţinerea, grija şi dragostea primite. Eram peste măsură de bogaţi. Nu bogaţi din punct de vedere omenesc, ci bogaţi, deoarece am putut vedea amprentele lui Dumnezeu peste vieţile noastre. Am primit putere de a nu rămâne ţintuiţi în 'valea plângerii'. De fapt, s-a tranformat într-un loc de izvoare. Isus este Sursa. Izvorul Lui nu seacă niciodată.
Binecuvîntat-să fie omul,
care se încrede în Domnul,
şi a cărui nădejde este Domnul!
Căci el este ca un pom sădit lângă ape
care-şi întinde rădăcinile spre râu;
nu se teme de căldură, când vine,
şi frunzişul lui rămîne verde; în anul secetei,
nu se teme, şi nu încetează să aducă roadă. (Ieremia 17:7-8)
Acesta este izvorul din care am putut da. Procesul dăruirii a eliberat proviziile şi, pe lângă aceasta, ne-a eliberat inimile din închisoarea auto-compătimirii.
Una dintre cele mai importante lecţii despre ospitalitate, am învăţat-o în timpul unei misiuni în

Albania.
Acum cîţiva ani, am dus o echipă misionară în Albania, pentru a a juta la renovarea unei şcoli, dintr-un sătuc de munte. Primarul acestui sat a primit o Biblie. A citit-o şi a crezut mesajul ei. L-a întrebat pe misionarul care l-a ajutat să înţeleagă Biblia, dacă există vreun grup care ar putea veni să repare şcoala, pentru a se putea relua cursurile. Ni s-a cerut să facilităm acest proces. Am pornit la un drum lung spre Albania cu autobuzul şi barca, cu un grup de 35 tineri olandezi. Aveam un camion plin de lucruri practice precum, pături, haine şi papuci, pe care să le dăruim oamenilor săraci din aceste sate montane. De asemenea, aveam cu noi vopseaua şi toate articolele necesare pentru renovarea şcolii.
La sosire, am fost cazaţi în casele localnicilor. Acest lucru presupunea că aveam să dormim într-o cameră împreună cu alte zece persoane, în circumstanţe deosebite. Locul unde ne puteam spăla era pârâul local. Aproape toţi eram presaţi încercând să ne rezolvăm 102
treburile zilnice, în situaţia în care aveam atât de puţină intimitate. Totuşi, ceea ce a fost copleşitor pentru toţi, a fost ospitalitatea bogată pe care am primit-o. Adesea, credem că ospitalitatea se oferă dintr-un loc al abundenţei. Ne-am confruntat aici cu o sărăcie extremă, dar cu o dorinţă excepţională a localnicilor de a împărtăşi cu noi ceea ce aveau.
într-o după-amiază, primarul m-a dus în vizită la cea mai săracă persoană din acea zonă. Aveam pături şi alte articole casnice pe care să le dăruim tuturor celor în nevoie, dar el dorea să-mi arate mai întâi cum trăiesc de fapt acei oameni. în timp ce ne croiam drum pe îngustele cărări montane, către micile colibe izolate, mă simţeam pierdută, neştiind cum să reacţionez. în fiecare casă, mi s-a oferit un fel de lapte acru, care este păstrat pentru ocazii speciale. Lupta din inima mea venea din conştientizarea faptului că sătenii îmi dădeau ceea ce aveau mai bun. Ştiam că nu-i pot refuza. M-am simţit smerită de generozitatea ospitalităţii lor.
După ce am vizitat patru sau cinci case, primarul mi-a spus dinainte că ultima persoană pe care aveam să o vizităm, era cea mai săracă văduvă. Nu eram pregătită pentru ceea ce am văzut. Această femeie locuia împreună cu cei patru copii ai ei într-o cameră foarte mică, ce avea o podea murdară. Rafturile erau goale. Copii alergau în jurul nostru desculţi, deoarece mama lor nu-şi putea permite să le cumpere papuci. Mi s-a oferit singurul loc, care era un pat mic unde dormeau noaptea. Era puţină învălmăşeală şi agitaţie atunci când mama şi-a trimis copii afară dându-le instrucţiuni. Mi-am dat seama că doreau să-mi ofere ceva să mănânc şi să beau, dar în casă nu era absolut nimic. După 15 minute, copii s-au întors cu puţin porumb copt. Am început să protestez spunându-i primarului că nu-mi era foame şi, mai mult de atât, nu puteam să accept nici un fel de mâncare de la ei ştiind că ei înşişi nu aveau nimic pentru ei.
Primarul s-a întors către mine spunându-mi, 'Carolyn, nu le lua binecuvântarea. Nu-ţi aminteşti ce spune Biblia? "Este o mai mare binecuvântare să dai decât să primeşti." Nimeni nu este atât de sărac încât să nu poată da.'
Total smerită, am primit micuţii porumbi copţi ca şi cum ar fost de aur. Lacrimi mi se prelingeau pe obraji în timp ce mâneam. Aici, în cele mai sărace condiţii, mi-am dat seama că văduva şi copii ei au învăţat o lecţie esenţială. Ei nu au lăsat ca sărăcia să-i încătuşeze. Soluţia era să culeagă câţiva porumbi, deşi nu erau încă copţi, pentru a putea binecuvânta.
103
I
Această experienţă mi-a schimbat radical modalitatea de a efectua lucrurile. I-am cerut Domnului să mă ajute, ca tot ceea ce fac în domeniul ospitalităţii, să fie din toată inima. Rugăciunea mea deveni, 'Doamne, ajută-mă să nu fiu prinsă în aparenţa exterioară a lucrurilor. Fă să am aceeaşi inimă ca acea văduvă din Albania, care a dorit atât de mult să binecuvinteze, încât a dat tot ceea ce avea.'
Cei ce samănă cu lăcrămi,
vor secera cu cântări de veselie.
Cel ce umblă plângând,
când aruncă sămânţa,
se întoarce cu veselie,
când îşi strânge snopii.
(Psalm 126:5-6)
104

105
15 Onorare
După operaţia lui Johan, am avut de luat unele decizii majore. Mi-am dat seama că unul dintre elemenetele esenţiale în supravieţuirea noastră ca şi familie, era necesitatea de a face totul împreună. într-un fel sau altul, nu aveam să fim doborâţi de întristare. Proverbe 14:1 m-a încurajat: ' Femeia înţeleaptă îşi zideşte casa, iar femeia nebună o dărâmă cu însăşi mâinile ei.'
Nu era acum timpul să renunţ sau să-mi plâng de milă. Trebuia să mai avem picnicuri, plimbări cu bicicleta, drumeţii în pădure şi petreceri cu ceai; prăjituri de făcut (da, mulţimi de prăjituri); prietenii copiilor să poată sta la noi peste noapte; lecţii de sport; muzică.
După cum am văzut foarte clar în Cuvântul lui Dumnezeu, copii trebuiau să-şi onoreze tatăl. Chiar în situaţia în care se afla, în inabilitatea sa de a-şi exprima în cuvinte emoţiile sau sentimentele, Biblia arăta clar, că ei vor fi binecuvîntaţi, dacă-1 onorează.
în mod evident, copii aveau să înveţe cum să facă acest lucru de la mine. Multe din jurnalele mele de rugăciune sunt pline cu exprimarea tensiunii produse de acest fapt. Eram cuprinsă de o adâncă dezamăgire, iar copii puteau vedea acest lucru. Ştiam că nu-mi este permis să-1 fac de ruşine pe Johan (Proverbe 12:4), dar îmi era atât de greu să fiu dicţionarul şi enciclopedia lui. Manifestam o nevoie disperată de a învăţa cum să-mi predau dezamăgirea Celui care mă putea înţelege.
O rugăciune adâncă, după ajutorul şi intervenţia Domnului, începu să-mi crească în inimă. Mă rugasem deja ca Dumnezeu să mă ajute să-i ramând credincioasă lui Johan. Acestei rugăciuni i-am adăugat o alta, aceea de a-i cere să mă înveţe cum să-1 onorez şi respect, şi mai presus de orice, să-1 iubesc pe acest nou om, care era soţul meu.
106
107
Chiar după ce am devenit părinţi, la naşterea fiului nostru Jozua, împreună cu Johan am decis unele lucruri, care nu puteau fi negociate, pe care să le spunem copiilor noştri.
- Sunt doriţi. Nu sunt un accident.
- Nu pot câştiga dragostea noastră sau a lui Dumnezeu. O au deja, şi este necondiţionată.
- Ne-am angajat să ne rugăm pentru ei în fiecare zi.
- Ne-am angajat să fim clubul lor de distracţii, şi să-i susţinem în destinul lor.
- Dorim să trăim iertându-ne reciproc.

Aceştia aveau să reprezinte stâlpii creşterii lor. Acum străluceau pentru a-mi lumina drumul. Din experienţa trecutului, ştiam că acestea erau dorinţele inimii lui Johan faţă de copii, aşadar, fără a-1 mai consulta, puteam să le spun aceste lucruri copiilor din partea noastră.
Pentru a fi cinstită, ar trebui să vă împărtăşesc că adesea am fost cuprinsă de frustare. Nu este o sarcină uşoară să încerci să fii doi oameni într-unui. Dar îmi doream atât de mult să reuşim. Doream atât de mult să nu renunţ. Aşadar, trebuia să fiu gata să mă confrunt cu propriile mele nesiguranţe. Trebuia să confrunt toate temeliile greşite sau minciunile din inima mea, care-mi influenţau modalitatea de a reacţiona. îmi era atât de uşor să cad din nou pradă acelor modele vechi, de a mă simţi abandonată sau respinsă, de a mă simţi copleşită, sau de a-i permite acelei voci scânceitoare a auto-compătimirii să mă tortureze. Aceste temeri au la bază îndoiala privitoare la purtarea de grijă, dragostea şi protecţia lui Dumnezeu. Pentru a le confrunta, a trebuit să-I permit Duhului Sfânt să-mi schimbe inima.
Luptam pentru ceva ce părea imposibil: să intrăm în lucrare, în timp asistam la vindecarea progresivă a lui Johan. Credinţa îmi era încercată chiar mai mult. Avea Domnul, cu adevărat, să ne poarte cu bine prin toate acestea? Aveam să trăim un moment, în care Johan îşi va fi amintit, în mod consecvent, următoarea zi ce a făcut în ziua precedentă? Avea să vină timpul, în care să nu mă mai tem că un atac epileptic îl va face infirm, şi că-şi va pierde memoria din nou? Puteam să stau relaxată şi să cred că Johan nu avea să fie găsit de copii într-o criză de epilepsie, fiind nevoiţi să-i acorde primul ajutor?
108
Dumnezeu, în mila Sa, m-a întâlnit pe acest drum şi mi-a vindecat inima şi mintea. El m-a învăţat cum să mă încred în El, şi să renunţ la modelele care m-au făcut să şchiopătez de-a lungul drumului. Una dintre cele mai adânci revelaţii era dragostea necondiţionată, pe care Dumnezeu o avea pentru mine. Nu trebuia să obţin rezultate bune pentru a-I atrage atenţia. Dacă ochii Lui vegheau asupra rândunicîi, cu cât mai mult erau ei asupra mea?
în ultimii ani, în timp ce copii se confruntau cu propria lor suferinţă şi întristare, datorată creşterii cu

un tată care nu-i cunoştea cu adevărat, a fost necesar să le împărtăşesc realitatea deciziilor luate. Atunci când tratăm unele din cele mai dificile probleme din viaţă, ne simţim întotdeauna mai bine pentru un timp, dacă puteam să aruncăm vina pentru situaţiile din viaţă prin care trecem, asupra altcuiva. Realitatea pentru noi, era următoarea: Johan ar fi putut să treacă din viaţă, sau aş fi putut să-l părăsesc, sau ar fi putut rămâne un invalid ce se uită doar pe fereastră - sau puteam să facem paşi prin credinţă, ceea ce am şi făcut, deşi teritoriul în care păşisem era adesea necunoscut şi copleşitor. Făcuserăm progrese, dar după ce ne-am mutat în oraş lucrurile nu s-au schimbat sau îmbunătăţit deodată. Copii trebuiau să accepte faptul că tatăl lor este diferit de tatăl tuturor celorlalţi copii. Trebuiau să înveţe să sape mai adînc pentru a putea vedea comoara din faţa ochilor lor.
Păstraserăm un sentiment puternic de familie şi acea legătură de prietenie şi bună dispoziţie, ce ne înnoda strâns. Ne bucuram cu adevărat de compania unul altuia. în ultimii ani, a fost nevoie să-i cer iertare fiecărui copil pentru felul în care, deşi bine intenţionată, am fost prea strictă şi uneori ne-echilibrată în anii formativi. S-a scris mult despre, 'generaţia orfană de tată'. Este uşor să fii prins în spirala autocompătimirii, plângându-ţi toate oportunităţile pierdute. întristarea îşi are locul ei. Totuşi, la fel de important este alegerea de a nu rămâne ţintuiţi acolo, aşezându-ne tabăra în 'valea plângerii'. Domnul îi vindecă pe cei cu inima înfrântă. Mângâierea şi reconcilierea Sa ne sunt disponibile. El ne invită să venim pentru a primi de la El.
Sunt mândră de fiecare copil al nostru, şi de modalitatea în care au trecut peste acea perioadă. Toţi sunt tineri curajoşi, temători de Dumnezeu. Ei au propriile lor istorisiri de relatat. Din punct de vedere emoţional, drumul nu le-a fost întotdeauna uşor, dar nu au fost distraşi din drum sau distruşi de auto-compătimire şi mânie. Ambele ţin de o alegere; nu se întâmplă pur şi simplu. Copii au învăţat să nu-i permită
109
rădăcinii de amărăciune să crească în grădina vieţilor lor. Sunt recunoscătoare pentru acest lucru. Şi eu a trebuit să învăţ cum să renunţ, fără a mă justifica pe mine însămi sau răspunsurile şi reacţiile deţinute, ci să le permit să-şi urmeze propriile drumuri.
Poate că cel mai greu lucru pentru a ei a fost să ierte. Johan nu era un tată absent în mod conştient; nici nu era abuziv sau iresponsabil. Absenţa sa se datora, în cea mai mare parte, unor factori ce-l depăşeau. Referindu-se la trecut, Johan ne-a spus că că sunt câţiva ani despre care nu-şi aminteşte absolut nimic. Atunci când a început să se trezească, nu deţinea vocabularul necesar pentru a putea comunica ceea ce vedea sau simţea. Odată cu trecerea timpului, ne-a relatat cât de greu îi era să comunice adânc. încercarea de a formula un gând mai complicat îi provoca adesea un atac epileptic. Suferă după anii care par pierduţi. Din adâncul fiinţei sale, s-a rugat ca într-un oarecare fel, copii să poată şti că i-a iubit şi le-a păsat de ei cu adevărat, şi că a fost întotdeauna foarte mândru de ei.
Odată cu vindecarea lui Johan, recăpătând mult din ceea ce pierduse, a avut loc un proces de restaurare profund şi adânc în relaţia cu copii. Promisiunea din Maleahi 4:6 s-a împlinit: ' El va întoarce inima părinţilor spre copii, şi inima copiilor spre părinţii lor.'

Arată-mi, Doamne, căile Tale,
şi învaţă-mă cărările Tale.
Povăţuieşte-mă în adevărul Tău, şi învaţă-mă;
căci Tu eşti Dumnezeul mântuirii mele,
Tu eşti totdeauna nădejdea mea!
(Psalm 25:4-5)

110
111

16 Iertarea

Locuind în oraşul marelui maestru olandez Rembrand, am învăţat mult analizându-i picturile. Abilitatea lui de reprezentare a luminii este în relaţie directă cu modalitatea sa de a reprezenta umbrele. Atenţia observatorului este atrasă imediat către lumină. In relatarea istorisirii noastre, am încercat să nu accentuez partea întunecată a ei, ci să o reprezint în aşa fel, încât să îndrept atenţia către lumină. Din acest motiv, aş dori să vă împărtăşesc mai multe lecţii, învăţate în şcoala iertării.

Poate că una dintre cele mai grele aspecte din călătoria vieţii, este aceea de a învăţa cum să trăieşti într-o stare de iertare. Atunci când îmi amintesc cât de mult mi s-a iertat, ar trebui să-mi fie mai uşor să mă grăbesc să-i iert pe ceilalţi. Totuşi, datorită mândriei ce ne apare adesea în cale, ajungem să fim ofensaţi atât de uşor. Datorită a două oportunităţi majore ce ni s-au oferit, am putut învăţa acest adevăr la un nivel mai profund.
Prima situaţie a reprezentat ruptura produsă în biserica noastră locală. S-au întâmplat câteva lucruri, care au creat tensiuni în conducerea bisericii, care au condus în cele din urmă, la separarea unei părţi din adunare pentru a deschide o nouă biserică. Nu am fost implicată în în mod personal în această diviziune, dar rănirea propriilor sentimente, ne-a determinat să ne alăturăm grupului care se separase. Totuşi, în timpul Şcolii de Ucenicie, Domnul ne-a convins de faptul că atunci când reacţionăm în durere şi mînie, nu-i slujim scopurilor Sale. El ne-a provocat să ne smerim şi să ne reîntoarcem în biserica locală. Am ascultat. Ceea ce am învăţat prin acest lucru, era faptul că noi putem să apelăm la El, Judecătorul Cel drept, pentru a-I cere ajutorul. Atunci când îi răspundem în smerenie, El ne vindecă şi ne restaurează.
112
113
Chiar şi acum, după mulţi ani, încă mai avem legături calde şi puternice cu acea biserică.
Câţiva ani mai târziu, am primit o lecţie de iertare mult mai mare, atunci când i s-a cerut lui Johan să renunţe la poziţia sa de a lucra cu oamenii străzii, deoarece nu era considerat corespunzător pentru ceea ce făcea. Johan era devastat. Respingerea îl copleşea. Era conştient de starea zdrobitoare a trupului său, totuşi, încercase să nu se lase limitat de aceasta. Cum puteau alţi creştini să-1 trateze în acest fel, când ştiau drumul pe care se afla? Părea incredibil de nedrept şi dur.
Eram disperată. Unde era dreptatea, şi cine avea să pledeze pentru noi? Cine avea să ne fie mediator şi de ce nu ne puteam măcar îndoi? Şi totuşi.... puteam înţelege atât de bine. Abilitatea de vorbire şi capacitatea lui de înţelegere erau atât de afectate, încât aveai nevoie de multă răbdare şi har, pentru a putea descifra ceea ce spunea. Oamenii străzii şi cei dependenţi de droguri, nu păreau să le pese prea mult de acest lucru. Probabil datorită stării sale zdrobitoare, era asemenea lor într-un fel, totuşi, ceea ce doreau ei să audă mai mult, era despre speranţa din sufletul său. O văzuseră. De ce nu o puteau vedea şi ceilalţi? Era o situaţie ce ne frământa inimile, care aproape ne-a zdrobit. Ceea ce începuse ca o călătorie a speranţei în ciuda oricărei speranţe, părea să fi atins un punct mort acum, speranţa fiindu-ne sfărâmată în bucăţele.
în urma agoniei în rugăciune, Domnul ne-a vorbit din 1 Petru 2:23. Ne puteam încredinţa 'Dreptului Judecător.'
Deşi părea foarte nedrept pentru moment, de răspunsul nostru depindea viitorul nostru şi al copiilor noştri. Ştiam că trebuie să ne supunem Celui care conduce totul, predându-I Lui durerea şi întrebările deţinute. Acest lucru era atât de greu! Ştiam de asemenea, că Dumnezeu ne conducea vieţile şi, deşi căile Lui nu erau căile noastre, planurile Lui erau bune. El trebuia să aibă ceva pregătit pentru noi. Efeseni 4:1-3 ne-a încurajat 'să vă purtaţi într-un chip vrednic de chemarea, pe care aţi primit-o ... şi căutaţi să păstraţi unirea Duhului, prin legătura păcii.'
Realitatea era, că nu toţi puteau înţelege profunzimea călătoriei în care fusesem, unii nefiind interesaţi. Domnul ne invita să-i predăm Lui această povară, permiţându-I să o rezolve El.
Presupunea acest lucru o prea mare pasivitate din partea noastră? în mod absolut, nu! Timpul a dovedit că Domnul, în căile Sale, produce întotdeauna viaţă. Putem să ne grăbim în a răspunde, simţindu-114

ne justificaţi, dar acest lucru nu aduce niciodată roade de durată. Renunţarea, acel cuvânt ce pătrunde atât de adânc, cuvânt cu care ne-am confruntat de atât de multe ori în drumul nostru - acel cuvânt reprezintă diferenţa dintre viaţă şi moarte. A renunţa pentru Dumnezeu. Nu ştiu prea bine cum să mă apăr, dar am un Prieten calificat în acest domeniu.
El îmi aducea aminte de faptul că El mă va ierta în măsura în care şi eu îi iert pe ceilalţi (Matei 6:12-14). El m-a învăţat că dacă nu-i iert pe ceilalţi, după ce mie mi s-a iertat atât de mult, aveam să fiu prizoniera celor pe care nu doream să-i iert. Da, Dumnezeu este un Judecător drept. îi pot cere Lui să-mi deschidă porţile închisorii, chiar dacă, probabil eu sunt aceea care le-am creat, deoarece, un spirit neiertător îmi va întemniţa propriul suflet în cele din urmă.
A ierta este ca şi cum ai face baie. Trebuie să recunosc nevoia de curăţire. îmi asum responsabilitatea ce-mi revine în determinarea situaţiei zdrobitoare. De asemenea, recunosc faptul că perspectiva lui

Dumnezeu asupra situaţiei în care mă aflu, este mult diferită de a mea. îi cer Lui să-mi fie mediator. Dumnezeu este Cel care răscumpără. Atunci când Johan a ales să ierte şi să slujească, Dumnezeu 1-a ridicat la un alt nivel al rodirii în viaţa sa. Atunci când nu a mai putut continua într-un domeniu de lucrare, s-a deschis un altul. Din acel moment, abilitatea lui de vorbire s-a îmbunătăţit considerabil. în timp ce aştepta înaintea Domnului, El i-a arătat cum să folosească frângerea din viaţa lui, ca şi unealtă pentru a oferi instruire. A început să ofere antrenament de construire a echipei. După tot acest calvar, regularitatea atacurilor epileptice ale lui Johan deasemenea s-a diminuat,. Au devenit atât de neregulate, încât a primit aprobare medicală pentru a putea conduce din nou maşina.
Odată cu trecerea anilor, trăirea unei vieţi de iertare, ne-a păstrat ca şi familie. Ne-a eliberat de tensiunea provenită din încercarea de a acţiona ca şi cum am fi avut totul aranjat. Puteam să ne recunoaştem lipsurile şi să primim iertarea pe care o doream de la ceilalţi. Datorită capacităţii de a ierta, nu eram ţintuiţi, ci puteam să mergem înainte în viaţă.
Unul dintre principiile fundamentale, pe care le învăţam, era că Dumnezeu avea să ne ceară socoteală doar de ceea ce noi înşine făcusem cu harul Său, în timpul petrecut pe pământ. Indiferent de ceea ce ne-ar face ceilalţi, putem dispune de harul Său. Cuvintele lui Isus din Apocalipsa 3:11, ne-au încurajat să căutăm restituirea, fără a cădea în
115

murdăria neiertării şi a conflictelor personale: ' Eu vin curînd. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ţi ia cununa.'
încă mai aveam un viitor; Dumnezeu ne făcuse o promisiune. Nu ştiam încă în ce fel această trezire, de care Dumnezeu ne vorbise iniţial, avea să se producă, dar Dumnezeu spune în Cuvântul Său că, deşi toate lucrurile se ofilesc şi pier, Cuvântul Domnului rămâne tare. Eram hotărâţi să facem tot posibilul pentru a rămâne credincioşi chemării Sale, şi priveam cu entuziasm la ceea ce El avea să facă, fie în timpul vieţii noastre, sau în viaţa de dincolo.

încrede-te în Domnul din toată inima ta, şi nu te bizui pe înţelepciunea ta!
Recunoaşte -L în toate căile tale, şi El îţi va netezi cărările.
(Proverbe 3:5-6)

116
117

17 încrederea

118

Am fost întrebată adesea despre ceea ce s-a întâmplat cu mine, în timpul acestei călătorii. Avusesem vise şi promisiuni pentru viaţa mea. Ce s-a întîmplat cu rămăşiţele cu care rămăsesem?
Cel mai important lucru învăţat, era să-L aştept pe Domnul, având încredere că El îmi va aduce eliberare în viaţă la timpul potrivit. Fiecare ne luptăm uneori cu nevoia de semnificaţie. Dorim ca vieţile noastre să fie trăite dincolo de noi înşine. A fost necesar să renunţ la visele mele legate de 'lucrare', pentru a face tot ceea puteam.
îmi amintesc cum, după şase luni de la operaţia lui Johan, am strigat la Domnul, spunându-I că am nevoie de ceva în care să-mi antrenez mintea, pentru a nu mă sufoca încet, datorită imposibilităţii de a conversa cu Johan. Am simţit cum Domnul mă încuraja să încep ceva ce-mi dorisem întotdeauna să fac: să studiez limba rusă! Poate că acest lucru pare ilogic, dar în Japonia, crescusem studiind istoria şi literatura rusă, iar pe când aveam 17 ani am călătorit pe o porţinue din calea ferată siberiana, în drumul meu spre universitate în Statele Unite. Orele pe care le luam, nu mă făceau expertă în această frumoasă limbă, dar mă provocau mental şi mă ajutau să nu cad doborâtă sub povara imensă pe care o purtam acasă.
Mai târziu, după ce m-am alăturat organizaţiei TPM, ce oferă nenumărate oportunităţi de slujire, datorită circumstanţelor în care mă aflam, având patru copii mici şi un soţ cu istoria medicală recentă a lui Johan, nu-mi puteam permite luxul de a intra în propria mea lucrare. Ştiam că Domnul îmi oferă sprijinul necesar. El a dovedit acest lucru de multe ori. El îmi dăduse startegii de supravieţuire, dar El dorea să-mi ofere mai mult de atât. El dorea să mă înveţe cum să trăiesc ca şi fiică preţioasă a Tatălui

ceresc, deşi nu exista nici un domeniu în care ceilalţi puteau să-mi vadă valoarea.
119
în primii ani petrecuţi în Amsterdam, deoarece mai aveam încă un copil mic, am decis să deschid o creşă pentru cei mici. în acest fel, mamele puteau beneficia de o dimineaţă liberă, timp în care se puteau implica în alte lucruri. în mod intenţionat, nu scriu 'să fie implicate în slujire', deoarece Domnul mi-a arătat în mod clar, că a investi în proprii copii şi în copii celorlalţi, este o lucrare în sine însăşi. Rezultatele acestei implicări, se pot vedea adesea timp de mulţi ani. încă mai sunt prietenă cu cei care au venit la creşă!
Când Efraim a început să meargă la grădiniţă, am devenit şoferul unui microbuz taxi. Familia noastră a primit un microbuz cu nouă locuri, putând astfel să conduc pentru opt copii, din centrul oraşului Amsterdam, până în partea de sud-est a oraşului, la o şcoală elemenatră creştină. Era prea scump să luăm metroul în fiecare zi. De asemenea, pe atunci metroul era încă unul dintre locurile principale pentru consumul şi traficul de droguri. Era ceva comun să găseşti seringi goale, pe platforma staţiei de metrou. Cei şase ani în care am condus- câte trei ore pe zi, cinci zile pe săptămână, patru săptămâni pe lună, timp de zece luni pe an- erau o investiţie. Eram conştientă de faptul că aceasta era o modalitate în care puteam binecuvânta copii din oraş. în timpul cât am făcut acest lucru, au călătorit cu mine un număr total de 30 de copii.
M-a încurajat mult o cărticică scrisă de Fratele Lawrence, intitulată, 'Practicarea Prezenţei Iui Dumnezeu'. Acest călugăr, a învăţat cum să se închine în timp ce spăla oale şi cratiţe în chiuveta mănăstirii sale. Acela era locul pregătirii sale; al meu era orele de vârf din trafic, dintr-un centru urban major. Modalitatea neregulamentară de a conduce a celorlalţi şoferi, mărea nivelul de stres la care eram supusă. Cu siguranţă, îmi oferea o gamă de oportunităţi pentru a lucra la atitudinea mea. Credeţi-mă, nu-mi era întotdeauna uşor. Totuşi, văzând cum copii se bucurau de acest timp petrecut împreuă în maşină, ştiam că se merită. Aveam casete cu muzica artiştilor lor favoriţi. Cântau împreună cu ei cu toată puterea lor. Până în ziua de azi, primele cântece ale lui Michael W. Smith, îmi amintesc de autostrăzile din jurul oraşului Amstredam.
La un moment dat, am fost întrebată dacă doresc să devin parte a bordului de părinţi al şcolii. M-am bucurat de această poziţie, şi mi-am îndeplinit responsabilităţile necesare timp de trei ani. Puteam vedea imaginea de ansamblu şi necesitatea de a stabili o bază biblică solidă, pentru ca şcoala să se poată dezvolta în a avea o influenţă semnificativă în societate.
120
în 1993, m-am alăturat echipei King's Kids din acel an ca şi angajat cu normă redusă. King's Kids este un program de misiune a organizaţiei TPM, care face evanghelizare prin mijloace artistice. Roechama şi Judah erau parte a echipei, eu ajutam în spatele scenei, Efraim venea cu noi, iar atunci când a fost suficient de mare, s-a alăturat grupului. Angajamentul pe care mi-1 luasem era de un sfârşit de săptămână pe lună, timp de un an.
Mi-am dat seama că aceasta era o investiţie esenţială, nu doar pentru copii noştri, ci şi pentru mine. Mai demult, atunci când Johan s-a îmbolnăvit, am fost nevoită să renunţ pentru un timp nedeterminat la visele mele de a lucra cu tinerii. Acum, fiind parte a echipei King's Kids, m-a ajutat să re-aduc la viaţă acel vis, făcându-mă să sper în ivirea unor mai multe oportunităţi de a antrena, pregăti şi învăţa.
în 1995, am avut un vis foarte semnificativ. Când m-am trezit, am ştiut că trebuia să fac ceva specific pentru a mă pregăti în vederea unei activităţi viitoare. I-am cerut Domnului detalii privitoare la ce aveam de făcut. El mi-a răspuns spunându-mi să mă pregătesc ca şi translator/ interpret de limbi.
M-am înscris la un program de trei ani, pe care trebuia să-1 finalizez în doi ani. Printre responsabilităţile familiale (printre altele, încă le citeam cărţi cu voce tare lui Johan şi copiilor, ceea ce am făcut timp de 15 ani!), musafiri (continuam să avem multe sute de oameni ce ne treceau pragul), conducerea maşinii pentru a duce micuţul meu trib la şcoală, şi angajamentele din TPM (din 1990 am tradus în mod regulat în diferite şcoli), citeam dicţionare şi studiam cărţi de gramatică. Cursul pe care-1 făceam, viza nivelul de traducere al Uniunii Europene. îmi oferea instrumentele de care ştiam că aveam nevoie, pentru oricare ar fi fost lucrarea de care-mi spusese Domnul.
Intr-o zi, pe când eram în mijlocul traducerii la o conferinţă creştină, mi-am dat seama deodată, că ceea ce făceam era exact ceea ce-mi dorisem întotdeauna în timpul studiilor universitare. Aspirasem întotdeauna să fiu translator pentru Uniunea Europeană. Nu am atins niciodată acel ţel, dar ceea ce am descoperit acum, era că traduceam la un nivel şi mai înalt. Traduceam pentru Regele Regilor. Această realizare m-a umplut de bucurie.

Este uimitor cum, în timpul în care traduci cuvintele unei alte persoane, poţi să fii preocupată şi de propriile gânduri. Următorul gând era mai mult o întrebare, pe care mi-a pus-o Domnul. Cuvintele adresate de El erau: *'Carolyn, ştii unde a fost creat darul de a interpreta? în anii*
121
în care îl învăţat pe Johan cum să vorbească din nou limba olandeză, am folosit acel proces pentru a te ajuta să înveţi limba olandeză la un nivel mai aprofundat decât le este necesar majorităţii străinilor. Este darul Meu pentru tine. Este o perlă preţioasă, născută din lacrimile vărsate de tine în acel proces.'
Aproape am izbucnit în plâns la această descoperire. Din fericire, am reuşit să mă abţin, deoarece nu avea nimic de-a face cu ceea ce spunea vorbitorul. Domnul îmi dăruia comori, bogăţii de nerostit. Cine şi-ar fi putut imagina vreodată, că frustarea de a-1 învăţa pe Johan să vorbească din nou avea să fie răscumpărată în vre-un fel? Inima îmi clocotea de recunoştinţă. De atunci, a traduce devenise o experienţă ce ţine de 'dansul de cuvinte'. Iubesc acest proces, deoarece am putut întrezări lucrurile necesare în formarea acestei comori în mine.
De asemenea, este o modalitate de a sluji altora. Cu toţii avem o limbă a inimii. Puteam înţelege în mod intelectual cuvinte şi concepte în multe limbi, dar acestea nu ating întotdeauna inima. Ca şi translator, am posibilitatea să-i ajut pe ceilalţi să audă cuvintele la acest nivel al inimii.
De exemplu, am tradus recent la o conferinţă. Nu este întotdeauna potrivit să traduci rugăciunea făcută de vorbitor pentru cineva. Totuşi, cu această ocazie, am simţit îndemnul Duhului Sfânt de a traduce rugăciunea. Ştiam că persoana pentru care vorbitorul se ruga putea înţelege engleză la fel de bine, aşa încât nu era ceva ce ţinea de intelect. în momentul în care am început să traduc în limba olandeză, acel om a izbucnit în lacrimi, fiind vindecat. Rugăciunea i-a atins inima.
In 1998, directorul bazei TPM Amsterdam, m-a invitat să mă alătur echipei lui de conducere. Atunci când am preluat responsabilităţile implicate, credeam că avea să fie un angajament de patru ani, deoarece pe atunci Domnul nu-mi precizase timpul necesar. Mă simţeam pregătită pentru această provocare? Nici pe departe! Totuşi, Domnul mi-a văzut inima. El ştia că doream să învăţ şi că doream să-L slujesc în acest fel. El mă invita la un alt nivel de pregătire. El îmi arăta cât de credincios este El în a-mi împlini dorinţele inimii.
Domnul luase fărâmiturile pe care I le încredinţasem. în timp ce aşteptam momentul Său, minunea înmulţirii era lucrarea Lui. Invitaţia pe care mi-o făcuse mie era să mă încred, să aştept şi să fiu la dispoziţia Lui pentru ca El să poată realiza multiplicarea prin mine. Versetul următor mi-a fost steag în această călătorie: *'Să nu obosim în facerea binelui; căci la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală.'* (Galateni 6:9).
122
Cetatea se înalţă prin binecuvântarea oamenilor fără prihană
(Proverbe 11:11a)
123
18 Credincioşia lui Dumnezeu
124
Cărarea pe care ne aflăm, eu şi cu Johan, nu este cea pe care noi am fi ales-o. Totuşi, în timp ce păşim pe ea, pas cu pas, zi de zi, trăim dovada faptului că Dumnezeu este bun şi că cei ce se încred în El nu vor fi daţi de ruşine. Am văzut bunătatea Domnului pe pământul celor vii. A fost un drum uşor? Nu. S-a meritat? Da!
Dacă Domnul ne-a putut întinde nouă mâna milei Sale, ajutându-ne familia să supravieţuiască în valea plângerii, atunci când visele vieţii se clătinau, şi să ne aducă într-un loc cu izvoare, unde îşi împlineşte promisiunile pe care ni le-a făcut, putem fi siguri că El le va arăta compasiune celor din jurul nostru, care se află în nevoie.
Am menţionat doar fugitiv activităţile în care sutem implicaţi acum. Altfel, istorisirea noastră ar putea părea ca şi cum ne-am fi reîntors doar la 'activităţile normale'. Dimpotrivă, acest drum ne-a învăţat cum să ne apropiem mai mult de Sursă. Sursa este Isus. Atunci când toate celelalte lucruri se spulberaseră, a trebuit să ne întoarcem la ceea ce este esenţial, la 'singurul lucru necesar'. Sursa tuturor celor necesare, singura Stâncă puternică în furtună, singura speranţă în valea umbrei, a fost întotdeauna, este întotdeauna Isus. Credincioşia Lui în vieţile noastre, ne-a întărit credinţa mult mai

mult decât am visat vreodată.
Credincioşia Lui ne-a oferit speranţă, nu doar pentru noi, ci şi pentru cei din jurul nostru, precum şi pentru frumosul oraş pierdut Amsterdam. Interesant, vechiul nume poreclă a oraşului este un cuvânt ebraic vechi, *Mokum,* ce înseamnă 'Sursă' sau 'Locul'. Rugăciunea noastră este ca, datorită călătoriei noastre pentru descoperirea singurei Surse, să fim folosiţi pentru a-i ajuta pe alţi oameni din oraş să poată găsi şi ei Sursa vieţii. Ne rugăm, ca cei care citesc relatarea acestei călătorii, să fie încurajaţi că nimic nu este imposibil cu Dumnezeu.
125

Epilog

126
Rama aurită şi sticla spartă au fost înlocuite de mult. Ceea ce părea atunci a fi ireparabil, o tragedie iremediabilă, s-a dovedit a fi materialul unei călătorii de nepreţuit. Toţi am fost profund atinşi în acest proces. Nu ne-am reîntors niciodată la ceea ce am fost. Dar nu era o chestiune legată de întoarcere; mai degrabă privea transformarea şi creşterea, precedate de o curăţire, care a venit fără menţionarea duratei.
îmi amintesc clar, prima dată când Johan a fost suficient de puternic, pentru a se juca pe podea cu copii. Toţi se rostogoleau peste tatăl lor asemenei unor căţeluşi mult prea mari, veseli să-şi măsoare puterea cu cel a cărui tărie ar fi vrut s-o aibă.
Johan şi-a recăpătat identitatea, memoria şi o mare parte din vocabularul deţinut. Rana s-a vindecat, dar cicatricea este încă vizibilă. Pe parcursul anilor, el a văzut slăbiciunea trupului şi a minţii sale, precum şi efectul acestora asupra vieţii sale. El a găsit nu doar modalităţi de a supravieţui, ci de a trăi. Totuşi, în ultimii ani, a devenit extrem de conştient de efectul tuturor acestor lucruri asupra copiilor şi a mea. Aceasta a fost o pastilă greu de înghiţit. El ne iubeşte atât de mult, iar realizarea faptului că am fost marcaţi de această călătorie, îl taie adânc. Cu bucurie ar fi plătit el însuşi preţul. îmbrăţişarea acestei realităţi, constituie de asemenea o parte a călătoriei sale, totuşi, în loc de a-şi plânge trecutul, el îşi concentrează energia pentru a ne arăta grija sa şi pentru a ni se alătura în visele de viitor.
în urma 'trezirii' sale, m-a atins curajul său extraordinar de a persevera. Un om cu un caracter mai slab ar fi cedat cu mulţi ani în urmă. Integritatea sa smerită în a dori să-I rămână credincios Domnului şi dorinţa lui de a sfârşi ceea ce Domnul are pentru el, i-a inspirat pe mulţi.
127
A devenit un student pasionat nu doar al Bibliei, a cărţilor şi revistelor, ci a preluat chiar şi dorinţa mea de a citi dicţionare şi cărţi de studiu a limbii! Poartă întotdeauna un carneţel cu el pentru a nota lucruri, ajutându-şi memoria în acest fel.
Pasiunea lui a rămas împărtăşirea Evangheliei altora. Aceasta a fost puterea care i-a dăruit o a doua şansă în viaţă. Cea mai mare bucurie şi plăcere îi rămâne aceea de a-i conduce pe oameni la Tatăl, Cel care poate vindeca cele mai adânci răni ale vieţii. Acum, mesajul oferit de el este mult mai adânc decât înainte. El este un ascultător rapid. Adesea, atunci când întârzie să răspundă, înseamnă că-i cere sfatul Celui care înţelege toate lucrurile.
Şi-a recăpătat amintiri reale. De exemplu, într-o dimineaţă, în timp ce luam micul dejun, a scos una din lingurile dintr-un set de linguriţe. A început să ne explice că fusese un dar de nuntă, parte a setului folosit la micul dejun pe când eram în luna de miere. Şi-a amintit de biscuiţii proaspeţi de se topeau în gură pe care îi făceam. Credeţi-mă când vă spun, că toţi cei ce eram la masă aveam ochii în lacrimi, în timp ce ne lăsam purtaţi de Johan în trecut, spre evenimente de mult uitate.
Johan este încă foarte îndemânatic în lucrul mâinilor sale. îşi foloseşte abilităţile de inginer, servind ca şi director tehnic într-una din clădirile TPM. Parte a responsabilităţilor lui zilnice includ planificarea, organizarea şi administrarea bunurilor. Cine s-ar fi gândit vreodată că o astfel de restaurare era posibilă?
Copii şi cu mine ne simţim în mare siguranţă datorită dragostei lui Johan. De curând, copii şi cu el au fost împreună la o conferinţă pentru bărbaţi. Li s-a cerut tuturor să descrie imaginea tatălui lor pământesc. L-au descis pe Johan cât au putut de bine într-o singură frază: 'Este o persoană cu autoritate în ceea ce face şi spune, dar de o amabilitate şi blândeţe la capătul opus slăbiciunii.'
Unul dintre aspectele vieţii pe care Johan le-a menţinut cu succes, este demnitatea. El ştie că este iubit. Ştie că are valoare în sine însuşi, deoarece Acela care 1-a ţinut strâns, pentru a nu cădea în uitare, este tot Acela care a proclamat asupra vieţii sale, 'Căci noi sîntem lucrarea Lui, şi am fost zidiţi în Hristos

Isus pentru faptele bune, pe cari le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.' (Efeseni 2:10). Acest lucru 1-a eliberat pe Johan din luptele interioare caracteristice atâtor de mulţi bărbaţi. El are o încredere tare şi tăcută că 'sufletul său este în siguranţă'.

128

Este greu să cuprinzi în cuvinte adâncimea caracterului său. Ecouri din trecut ne revin, dar o nouă dimensiune a fost adăugată. Aceasta este rezultatul părtăşiei adânci cu Tatăl. Atunci când Johan vorbeşte, oamenii ascultă. Cuvintele lui nu sunt ieftine, nici nu reprezintă doar o simplă flecăreală. Tot ceea ce a realizat până acum, ţine de domeniul imposibilului. Singura explicaţie este intervenţia Celui care poate transforma apa în vin, care poate calma furtuna şi-i poate reda vederea orbului.

Am fost întrebată de multe ori, 'Ce s-a întâmpllat cu tine şi Johan...?'

Un miracol atât de mare s-a produs, încât a fost reaprinsă între noi o dragoste adâncă, plină de duioşie. Poate că acest lucru nu pare a avea vreo importanţă, dar pentru mine înseamnă că el 's-a întors'. Este ciudat câtă importanţă au aceste mici semne de recunoaştere pentru cineva.

A trebuit să cresc şi eu în acest proces. Ceea ce vreau să spun, este că a fost nevoie să renunţ la aşteptări, la dorinţa de a dori să recapăt pe moment tot ceea ce aavusesem înainte de operaţie, în ce priveşte petrecerea unui timp plăcut, dragostea, umorul şi sentimentul unei vieţi împreună. A fost nevoie să mă agăţ de perspectiva că ceea ce se vede, ţine mai mult de eternitate decât de acum şi aici. în urma realinierii aşteptărilor, am reuşit să cresc în a-1 aprecia şi iubi pe acel Johan care se întorsese. El este curajos, nobil şi rezistent, şi a perseverat în ciuda tuturor lucrurilor.

***

Există unele lucruri care ne^-au fost de ajutor, plecând de la observarea modalităţii în care a fost construit acest oraş. Amsterdam s-a dezvoltat în jurul gurii mlăştinoase a râului Amstel. De fapt, fundaţia fiecărei clădiri era aşezată pe nişte stâlpi de lemn lungi, care erau înfipţi adânc în nisip şi nămol. Astăzi se urmează aceeaşi modalitate, utilizându-se stâlpi puternici de metal. Fără aceşti stâlpi, clădirile s-ar scufunda pur şi simplu. Asemeni stâlpilor din oraş, şi noi am avut nevoie de stâlpi puternici care să ne sprijine în viaţă. Aş dori să împărtăşesc cu voi aceDti stâlpi. în mijlocul durerii şi presiunii, aceşti stâlpi au rezistat puternic, ridicându-ne şi ajutându-ne în procesul transformării vieţilor noastre.

129

Fii uii închinător

Nimic nu ne poate despărţi de dragostea lui Cristos. Durerea, întristarea şi dezamăgirea sunt inamicii puternici ai sufletului. Aceştia pot fi distruşi prin a ne închina Domnului şi a ne concentra atenţia asupra dragostei pe care ne-a arătat-o. Atunci când ne închinăm Lui, avem oportunitatea de a practica pe pământ ceea ce vom face pentru o eternitate.

Fii un om al **credinţei**

Fără credinţă este imposibil să-I fim plăcuţi lui Dumnezeu. Domnul cere şi răsplăteşte credinţa. Credinţa este dezvoltată şi întărită prin a vedea, asculta şi răspunde la adevărul Cuvântului Său.

Fii recunoscător

Recunoştinţa dărâmă întăritura nemulţumirii. Ne ajută să vedem florile ce cresc în pavajul vieţii.

Fii sfânt

Călătoria noastră pe pământ priveşte inima şi cine va ajunge în veşnicie. Domnul este preocupat mai întâi şi mai presus de orice de caracterul nostru, şi nu atât de mult de acţiunile noastre, deoarece El ştie că ceea ce facem vine din caracter. El are puterea de a ne ajuta să ne păstrăm o inimă curată şi pură înaintea Lui. 'Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!' (Matei 5:8)

Fii iertător

Iertarea este o alegere pe care o puteem face în ciuda a ceea ce simţim. Isus ne sfătuieşte să iertăm de şaptezeci de ori câte şapte. Cu alte cuvinte, nu trebuie să ţinem socoteala greşelilor care se comit împotriva noastră, ci trebuie să le dăm întotdeauna Celui care judecă cu dreptate.

130

Fii bun

Bunătatea lui Dumnezeu este aceea care ne salvează. Trebuie să fim atenţi cum vorbim. Gura este

sursa, fie a binecuvântărilor, fie a blestemelor. întreabă-te: Ce spun? Prin cuvinteele mele, sunt de acord cu Domnul sau cu vrăşmaşul sufletului meu? înainte de a vorbi, aminteşte-ţi să te gândeşti. întreabă-te: Ceea ce vreau să spun este:
Gândit De ajutor Inspirativ Plăcut Amabil

Practică ospitalitatea

A practica ospitalitatea presupune a sluji. Aceasta este una dintre calităţile de lider. Isus însuşi a spus, că El a venit să slujească, iar noi trebuie să-I urmăm exemplul.

Fii generos

Atunci când cunoaştem Sursa noastră şi ştim că El ne iubeşte şi se îngrijeşte de noi, în mod natural, vom răspunde prin a dărui. Nimeni nu este prea sărac pentru a da ceva. Cu toţii avem mai mult în mâinile noastre decât credem noi. Care sunt pâinile şi peştii tăi? Care sunt fărâmiturile tale?

Fii o persoană a speranţei

Speranţa este ancorată în cine este Dumnezeu şi în promisiunile pe care El le-a făcut. El a promis că nu ne va lăsa sau părăsi vreodată atunci când ne punem încrederea în El. în tot ceea ce se petrece în vieţile noastre, El are o perspectivă mai largă. El doreşte să ne arate cum totul se potriveşte în planul Său veşnic pentru noi. Viaţa este mult mai mult decât cei câţiva ani pe care îi trăim aici pe pământ. Trăieşte-ţi această viaţă din perspectiva eternităţii.

Fii un om al rugăciunii

Ai comuniune cu Cel Preaînalt. El doreşte să aibă părtăşie cu tine. El doreşte să-ţi arate inima, strategiile şi soluţiile Lui. Promisiunea rămâne adevărată: nimeni din cei ce-şi pun încrederea în El, nu va fi dat de ruşine.

***

Aceşti 'stâlpi' privesc aspecte legate de stilul de viaţă. I-am descoperit în greutăţile prin care am trecut şi, ţinându-ne strânşi de ei, ne-au ajutat în procesul restaurării vieţilor noastre.

Aceştia au protejat Sursa din inima mea în a nu fi distrusă de amărăciune, nerecunoştinţa şi nemulţumire. Toate aceste lucruri neagă adevărul. I-am cerut Domnului să mă păzească de a face riduri, deoarece mă bazez pe asigurarea venită din adevărul că Tatăl ceresc este bun şi tot ce face este bun.

Totuşi, amintiţi-vă un lucru: călătoria nu deţine precizarea unui timp specific.

Ei l-au biruit,
prin sângele Mielului
şi prin cuvântul mărturisirii lor,
şi nu şi-au iubit viaţa
chiar până la moarte.
(Apocalipsa 12:11)